

အချစ်ဇာတ်လမ်းရိုးရိုးလေး တပုဒ်

ပျင်းစရာကောင်းလှသော မေလ၏မွန်းလွဲ သုံးနာရီကျော်ခန့်အချိန်။ .....

ဒုတိယကမ္ဘာစစ်လက်ကျန်ဘတ်စ်ကားကြီးတစ်စီးကမ္ဘာစစ်မဖြစ်ခင်က လမ်းမအိုကြီးတစ်ခုပေါ်တအိအိမောင်းနှင့်လာနေရင်း လမ်းဘေးသို့ထိုးဆင်းရပ်တန့်သွားသည်။ ယိုင်ရွဲ့ကားကြီးပေါ်မှမယုံနိုင်စရာကောင်းလောက်အောင် လူတွေအမြောက်အများထွက်ကျလာသည်။ ခုချိန်ဆိုအရိုးဆွေးနေလောက်ပြီဖြစ်သောဒီကားကြီးကိုဒီဇိုင်းဆွဲ ထုတ်လုပ်ခဲ့သူ အင်ဂျင်နီယာများသာမြင်တွေ့ခွင့်ရနိုင်ပါလျှင် ဂုဏ်ယူဝမ်းသာလုံးဆိုးပြီးအသက်နောက်တစ်ကြိမ်ပြန်ထွက်သွားလောက် ပေသည်။ ...

ကားပေါ်မှဆင်းလာသူတွေကလမ်းဘေးရှိသစ်ပင်ရိပ်များဆီ အေးအေးဆေးဆေးပင်သွား ထိုင်နေကြသည်။

ပျက်နေကျမိုးရိုးနေဟန်ပင်။ ဒီရိုင်ဘာကကားအောက်သို့လေးဘက်ထောက်ဝင်သွားပြီးနောက်

ကားဘေးတွင်စိတ်ပျက်လက်ပျက်ဟန်ဖြင့်ငုတ် ဘုတ်ထိုင်နေသော စပယ်ယာကိုတစ်စုံတရာတီးတိုးလှမ်းပြောနေစဉ်

‘ဘယ်လိုလဲဒီနေ့ပြီးမှာလား’

လူငယ်တစ်ယောက်ကစပယ်ယာကိုလှမ်းစသည်။ စပယ်ယာကမျက်နှာငယ်ကလေးဖြင့်လက်ကိုခါပြု၏

‘ဟဲ့ တကယ်လားနင်မနောက်နဲ့နော်’

ကားပေါ်ကအခုမှဆင်းလာသောမိန်းမကြီးတစ်ယောက်ကအလန့်တကြားဝင်မေး ၏။

‘မညာပါဘူးဗျာတကယ်ပါ ခရီးသည်တွေကိုကျွန်တော်ဘယ်လိုပြောရမှန်းမသိလိုကြီးတော်ပြောပေးပါလား’

‘အလိုတော်ကျုပ်နဲ့ဘာဆိုင်လို့လဲကိုယ့်ဖာသာပြောပါလား’

‘ညနေတောင်မသေချာလို့ပါဗျာ’

ဆုဆူညံညံအသံများကြောင့် သစ်ပင်ရိပ်တွေဆီရောက်နေကြသူအချို့ပါကားဆီပြန်ရောက်လာ ကြပြီး

စပယ်ယာလေးကိုတစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဝိုင်းရစ် ကြတော့သည်။ ဒီရိုင်ဘာကမူကားအောက်မှပြန်ထွက်မလာတော့ပေ။

သို့သော်လည်းဒီကားနှင့်ဒီခရီးသွားနေကြတွေ့မို့ကြာရှည်တော့မပြောကြတော့ပါ။ .. ကားပေါ်မှကိုယ့်ဆိုင်ရာဆိုင်ရာ

ပစ္စည်းတွေဆွဲယူပြီးထမ်းသူထမ်းရွက်သူရွက်ထွက်သွားကြသည်။

အချို့ကလမ်းမအတိုင်းဆက်လျှောက်သွားကြပြီးတချို့ကလမ်းဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်ရှိလယ်ကန်သင်းရိုးများပေါ်မှ

ခရီးဆက်ကြသည်။

ခဏအကြာတွင်လယ်ကွင်းဘက်ထွက်သွားသောအုပ်စုမှအမျိုးသမီးကြီးတစ်ယောက်ပြန်လှည့်လာပြီး

ကားပေါ်တက်လာသည်။ ထိုင်ခုံတစ်ခုအောက်မှသူမေ့ကျန်ခဲ့သောအထုပ်ကိုကောက်မလိုက်စဉ် ကားအလည် နား

ပြတင်းပေါက်ဘေးခုံတွင်ထိုင်ရင်းအဝေးသို့ငေးနေသောမိန်းမပျိုတစ်ဦးကိုတွေ့လိုက်ရသည်။ သူနှင့်တစ်လမ်းလုံးဘေးချင်း

ကပ်ထိုင်လိုက်လာသောမိန်းမကလေးဖြစ်သဖြင့်အနားသို့တိုးကပ်သွားရာ မိန်းမကလေးကမော့ကြည့်ရင်းပြုံးပြသည်။

ပြီပြီပြင်ပြင်မရှိသောအပြုံး။ .. ဖုန်တွေကပ်နေသောမျက်နှာကလေးကစိတ်ညစ်ညူးနေဟန်ရှိသည်။

‘သမီး အဲအဲ ဆရာမလေး ဘာဖြစ်လို့မဆင်းသေးတာလဲ’

မိန်းမကလေးကပြန်မဖြေပါ ... ရယ်လို့သာနေ၏။

‘အော်ဟုတ်ပြီဟုတ်ပြီ၊ အမေကအသက်ကြီးတော့မေ့တယ်သမီးရယ်။ .. လာလာအမေနဲ့အိမ်ကိုသာလိုက်ခဲ့’

‘ကားသမားတွေကပြောတော့ သိပ်မကြာဖူးဆို အမေတို့တွေဆင်းသွားတော့သမီးလည်းစဉ်းစားရခက်နေတာ၊’

‘ဘာမကြာပါဘူးလည်း၊ ဒီကားကပျက်ရင်အနည်းဆုံးသုံးရက်ပဲ’

မိန်းမကလေးမျက်လုံးလေးကလည်ကလည်ဖြစ်နေစဉ်စပယ်ယာလေးကားပေါ်တက်လာသဖြင့်အမျိုးသမီးကြီးက

‘ဟဲ့ နင်တို့ကားကပြန်ကောင်းတော့မယ်ဆို’

‘မလွယ်သေးပါဘူး ကြီးတော်ရယ်’

‘ဒါဆိုဒီဆရာမလေးကိုဘာဖြစ်လို့မကြာပါဘူးပြောသလဲ’

စပယ်ယာကရယ်ကျဲကျဲဖြင့်ခေါင်းကုတ်နေသည်။

‘နင်တို့နော်ပေါက်ကရတွေလျှောက်မပြောနဲ့၊ ငါ့ အကြောင်းသိတယ်မလား’

‘လှည်းကြိုရရင်လည်း ရွာအထိဖြစ်ဖြစ် အထိတင်ပေးလိုက်မလို့စဉ်းစားထားတာပဲ’

‘တော်ပြီပြောမနေနဲ့တော့ လာ သမီး’

ပြောပြောဆိုဆိုအထုပ်ကိုခေါင်းပေါ်ကောက်ရွက်လိုက်ပြီး မိန်းမပျိုဘေးတွင်ချထားသောအိတ်ကြီးကို

လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ဆွဲရင်း ကားပေါ်မှအတင်းဆင်းတော့သည်။

‘ကောင်းတာပေါ့’

‘ဗျာ’

‘ဟုတ်တယ်လေ၊ ဒါဆိုရင်သမီးလေးဝါဝါတော်တော်နဲ့ သွားလို့ရမှာ မဟုတ်သေးဘူး’

‘အမေကသူများဒုက္ခရောက်မှာကိုဝမ်းသာနေသလိုပဲ’

‘ကလေးမလေးကအရမ်းချစ်စရာကောင်းတာသားရဲ့၊ သူ့ဒီမှာကြာကြာနေလေအမေကသဘောကျလေပဲ’

အဲဒီဒုက္ခတွေထက်အခုဒုက္ခကပိုပြီးကြီးနေတယ်ဆိုတာ ရှင်တို့မသိကြဘူးလား ... ဟုတ်တယ်ထဲတွေးရင်း အခန်းပြင်သို့ တရွေ့ရွေ့ ထွက်လိုက်ရသည်။ အခြေအနေကဘယ်လိုမှအချိန်ဆွဲလို့မရတော့လောက်အောင် ဆိုးဝါးနေပြီဖြစ်သည်။

‘ဟယ်သမီး၊ .. အသံတွေကြားလို့နိုးလာတာလား၊ ဒီမှာလေ သားကအခုမှပြန်လာလို့’

ဒေါ်ကလေးမကိုဝါဝါခေါင်းကလေးသာ အသာဆတ်ပြန်နိုင်သည်။ လက်တစ်ဖက်ကနောက်ဖေးဘက်ဆီထိုးပြရင်း တတ်နိုင်သလောက်ခြေလှမ်းကိုထိန်းရင်းအနောက်ဖက်တံခါးဆီကိုလာခဲ့သည်။ ထူးခြားနေသော မိမိကိုနောက်မှနေ ကြည့်နေကြမည်ကိုသိနေသောကြောင့်လှုပ်ရှား မှုကိုမနှေးလွန်းမမြန်လွန်းဖြစ်အောင်ထိန်းနေရသဖြင့် ခြေလှမ်းတစ်လှမ်း တိုင်းသည်ပင်ပန်းလှသည်။ ဆယ်ပေပင်မရှိသောခရီးကဝေးလွန်းသလိုပင်၊ ကြမ်းပြင်ပေါ်ကိုခြေချလိုက်တိုင်း ဆီးအိမ်တွင်းမှဒိန်းကနဲ အေးကနဲထွက်ကျတော့မလိုဖြစ်နေသောကြောင့် ကြမ်းနှင့်မထိအောင်လျှောက်လို့ရရင်ကော သိပ်ကောင်းမှာပဲဟုပင်ဝါဝါတွေးနေမိသည်။

တော်ပါသေးသည်၊ နောက်ဘက်တံခါးကပွင့်နေ၏။ သို့သော်လည်းအိမ်သာဆီတော်တော်ဝေးဝေးသွားရဦးမည်။

ပေါင်နှစ်ချောင်းကို စေ့ပြီးသွားနေရသဖြင့်ခရီးကမတွင်၊ အိမ်သာနှင့်နီးလာလေဝေဒနာက ပိုပြီးပြင်းထန်လာလေမို့ အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားရသည်။

‘ဟောတော့၊ ... အမေရေ’

လမ်းတစ်ဝက်မှာတော့ဘယ်လိုမှထိန်းမထားနိုင်တော့ပါ။ အလျင်အမြန်ပင်မြေပေါ် ထိုင်ချလိုက်ရသည်။ အချိန်မှီရုံလေးပင်၊ ထိုင်လိုက်မိသည်နှင့်ရေတံခွန်ကအဟုန်ပြင်းစွာစီးတော့သည်။

မလုံမလဲစိတ်ဖြင့်နောက်ကိုလှည့်ကြည့်မိတော့ဘယ်သူမှမတွေ့ရတော့မှသက်ပြင်းအသာအရာချလိုက်မိသည်။

တင်းကျပ်မှုတွေတဖြေးဖြေးချင်းပြေလျော့သွားသည်ကဝါဝါ၊ မျက်လုံးလေးများမှေးစင်းကျသွားရလောက်အောင် စည်းစိမ်ရှိလှသည်။ ကိစ္စပြီးသွားပြီးပေါ့ပါးစွာထရပ်မိချိန်မှာတော့ တစ်ကိုက်လောက်ကျယ်သောရေအိုင်ကွက်ကြီးက လရောင်အောက်တွင်တလက်လက်တောက်နေသည်။

‘ဒုက္ခပါပဲ’

ကပျာကယာဘေးမှမြေကြီးတွေခြေနှင့်ယက်ပြီးဖုံးဖို့ကြိုး စားသော်လည်းမြေကြီးကမာနေသည်။

ကျောက်ခဲအချို့သာလိမ့်ထွက်လာ၏။

‘ဘာဖြစ်လို့လဲသမီး’

အိမ်ပေါက်ဝမှဒေါ်ကလေးမအသံကိုကြားလိုက်ရသဖြင့်လက်လျှော့

ပြီးအိမ်ဖက်ပြန်လာခဲ့ရသည်။

‘ဘာမှမဟုတ်ပါဘူးအမေ’

‘ငါ့သမီးဖိနပ်တောင်စီးမသွားဘူး၊ ကဲကဲခြေဆေးလိုက်ဦး’

ရေအိုးကြီးဘေးမှာဝါဝါခြေဆေးနေစဉ်ဒေါ်ကလေးမ၏ သားဖြစ်ဟန်တူသူ ထွက်လာသည်။

အခုနကသူမ၏ အဖြစ်ကြောင့်ရှက်နေသောဝါဝါကခေါင်းငုံ့ပြီးခြေထောက်ကိုသာကြည့်နေမိသည်။

‘ဒါကသားလေ၊ မောင်ထွန်းကျော်တဲ့’

ဒေါ်ကလေးမအသံကိုကြားလိုက်ရတော့မှမနေသာတော့ပဲရယ်ကျဲကျဲလေးဖြင့်မော့ကြည့်လိုက်ရသည်။

သူကလည်းပြန်ပြီးပြသည်။ လူပုံကတော့သိပ်မဆိုးပါဘူးစဉ်းစားနေမိစဉ်လျှင်ကနဲဝေလောအရက်နဲ့ကြောင့် ဝါဝါနှာခေါင်းမရှုံ့မိအောင်မနည်း သတိထားလိုက်ရသည်။

‘အမေကျွန်တော်သွားအိပ်တော့မယ်၊ ခွင့်ပြုပါဦးဆရာမ’

ဝါဝါဘေးမှကိုယ်လေးအသာယိုပြီးအိမ်ဘေးဘက်သို့ထွက်သွားသည်။ ပြောတာဆိုတာကတော့လူယဉ်ကျေးဟန်ပါပဲ။ အရက် သမား ဖြစ်နေတာခက်တယ်ဟုစဉ်းစားရင်းဝါဝါအိမ်ပေါ်တက်လာတော့မှ ဒေါ်ကလေးမကတဟားဟားရယ်တော့သည်။

‘ဘယ်လိုဖြစ်ရတာလဲသမီးရယ်’

‘ညနေကအရမ်းအိပ်ချင်တာနဲ့ ဟဲဟဲ’

နံရံပေါ်ကနာရီကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ည၁၁နာရီကျော်ကျော်သာရှိသေးသည်။

ဝါဝါအိပ်ချင်စိတ်တွေတောင်ဘယ်ရောက်ကုန်ပြီမသိ။

‘ကဲကဲ သမီးပြန်အိပ်လိုက်ဦး၊ သမီးအထဲရောက်ရင်အမေမီးညှိမ်းလိုက်မယ်’

ဘာမှလည်းလုပ်စရာမရှိတော့သဖြင့်အိပ်ရာထဲပြန်ဝင်လာရသည်။

ဝါဝါအိပ်မပျော်တော့ပါ။ ညဦးကအရမ်းအိပ်ချင်နေသဖြင့် သတိမထားမိခဲ့သော အိုက်စပ်စပ်ရာသီဥတုက အိပ်လို့မပျော်အောင်ဖန်တီးနေ၏။

ဝါဝါအလန့်တကြားအော်လိုက်မိသည်ဟုထင်သည် ...

အော်လိုက်သည်ဟုထင်သော်လည်းအော်သံကိုသူမ နားမှာမကြားရပါ။ ရုတ်ချည်းဖြစ်ပေါ်လာသောအကြောက်တရားကြောင့် သောင်ပြင်ပေါ်မှာအရပ်လေးတစ်ရပ်လို ခွေခွေလေးလဲကျနေရာကဘယ်လိုမှမလှုပ်ရှားနိုင်တော့ပါ။

ကြမ်းတမ်းသောလက်တစ်ခုက တစောင်းလဲကျနေသောသူမကိုပက်လက်ဆွဲလှန်လိုက်ပြီး နောက်ပေါင်နှစ်ချောင်းကိုပါ ဘေးသို့ဆွဲကားလိုက်သည်။ ဝါဝါစိတ်ထဲတွင်သူမ၏တကိုယ်လုံးသည်အဝတ်စလေးတစ်စလို့ဖြစ်နေသလိုခံစားရသည်။

ထိုအချိန်တွင်အနံ့တစ်ခုကိုသတိပြုမိလိုက်သည်။ ... အရက်နံ့။

ထို့နောက်မှာတော့သူမအပေါ်ကိုစီးမိုးထားသောသူကိုလရောင်အောက်မှာမြင်လိုက်ရသည် ... ။

‘ကိုထွန်းကျော်၊ .. ရှင် .. ရှင်’

ဝါဝါ၏အသံကတဆတ်ဆတ်တုန်နေသောနုတ်ခမ်းများကိုကျော်လွန်၍ထွက်မလာနိုင်ပါ။

လက်နှစ်ဘက်ကိုမြေပေါ်မှာအားယူထောက်လိုက်ပြီးခေါင်းထောင်ထရန်ကြိုးစားနေသည့်အခိုက်မှာပင် ခန္ဓာကိုယ်အောက်ပိုင်းဆီမှထိုးတက်လာသောနာကျင်မှုကြောင့်နောက်ကိုပြန်လန်ကျ သွားရင်းသူမ အနိုင်ကျင့်ခံနေရပြီကို အလန့်တကြားသိလိုက်ရသည်။

ဝါဝါအော်ဖို့ကြိုးစားပါသည်။ .. လက်နှစ်ဘက်ဖြင့်ထွန်းကျော်ကို ကုပ်ခြစ်တိုက်ခိုက်ဖို့ကြိုးစားပါသည်။

ကားနေသောပေါင်နှစ်ဘက်ကိုအတင်းဆွဲစုပြီး လှိုမဲ့ပစ်ဖို့ကြိုးစားပါသည်။ သို့သော်လည်းထွန်းကျော်ကအတင်းဆွဲဖိချုပ်ထားသည့်အပြင် စူးကနဲအောင့်ကနဲဆက်တိုက်ဆိုသလိုနာကျင်မှုကသူမကို ဘာမှမလုပ်နိုင်စေခဲ့ပါ။

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်ထားဖို့အင်အားအနည်းငယ်ကျန်နေသေးသည်ကိုပင်ကျေးဇူးတင်ရမလိုဖြစ်နေသည်။

အပျိုစင်ကလေးဖြစ်သောဝါဝါအနေဖြင့်တစ်ခုသောကာလမှာယောက်ျားတစ်ယောက်၏ အနိုင်အထက်ပြုကျင့်ခြင်းကို ခံရလိမ့်မည်ဟုယောင်၍ပင်တွေးမကြည့်ခဲ့ဖူးပါ။ ...

ဝမ်းနည်းခြင်း၏အစွန်းတစ်ဖက်ဖြစ်သောဒေါသကြောင့်ဝါဝါမငိုဖြစ်ပါ။ သို့သော်လည်းမျက်ရည်တွေ က တလိမ့်လိမ့်ကျလာသည်။ နာကြင်မှုကြောင့်လားတော့ဝါဝါလည်းမသိ။ သူမကိုယ်လုံးလေးထက်ခြမ်းကွဲထွက်သွားတော့မလား ခံစားရလောက်အောင်နာကျင်သည်ကတော့အမှန်ဖြစ်သည်။

ဝေဒနာကိုမေ့ထားပြီးလက်ရှိအခြေအနေကရုန်းထွက်နိုင်ရန် အင်အားကိုတဖြေးဖြေးစုဆောင်းဖို့ကြိုးစားသော်လည်း မအောင်မြင်ပါ။ ထွန်းကျော်ကသူမ၏အကြံကိုသိနေသလား အောက်မေ့ရလောက်အောင်လှုပ်ရှားမှုတို့က ပိုမိုလျင်မြန်ကြမ်းတမ်းလာသောကြောင့်ပြန်ပြန်ပြီး ပျော့ခွေသွားရသည်။ ကိုယ်အောက်ပိုင်းမှ လှုပ်ရှားမှုလှိုင်းတို့က လိပ် လိပ် တက်လာပြီး ဝါဝါမေးချွန်ချွန်ကလေးကိုပါ လှုပ်၍လှုပ်၍ခါ ခါ သွားရသည်။

ထွန်းကျော်၏ နှာခေါင်းဖျားမှ ဟူးကနဲဟူးကနဲ ထွက်လာသောလေတို့က အရက်နံ့ကိုသယ်ဆောင်ပြီးဝါဝါမျက်နှာကို လာရိုတ်ခတ်ဖန်များလာတော့ဝါဝါလည်းမူးသလိုဖြစ်လာသည်။ ခဏကြာသော်နှာခေါင်းက အနံ့မရတော့ပြန်။

မူးတာကတော့ပျောက်မသွား။ သို့သော်လည်းထွန်းကျော်မျက်နှာကြီးကဝါဝါဆီတဖြည်းဖြည်းတိုးကပ်လာသောအခါ အရက်နံ့ကပြန်မွန်လာ၏။ ထို့ကြောင့်လွဲထားသောမျက်နှာကိုပါး ကလေးကသဲပြင်ကိုကပ်မိသည်အထိ

လှည့်ချလိုက်စဉ်မှာပင် ထွန်းကျော်ကသူမ၏ရင်သားနှစ်ဖက်ကိုအားကုန်ညှစ်ဆွဲလိုက်သောကြောင့် ခေါင်းကလေးမှာ အခြားတစ်ဘက်သို့ ၁၈၀ ဒီဂရီပြန်လည်ထွက်သွားရသည်။ ကိုယ်ကလေးကိုတွန့်ခါပြီးရုန်းဖို့ကြိုးစားသော်လည်း သူ့လက်တို့၏ ညှစ်အားကသန်မာလွန်းလှသည်။

နူးညံ့အိစက်သောရင်သားတို့၏ အတွေ့ကထွန်းကျော်၏ ရမ္မက်ကိုပိုမိုတောက်လောင်စေသည်လားမသိ ၊

လှုပ်ရှားမှုကိုပိုပြီးအရှိန်မြှင့်တင်လာသည်။ အားအင်ချိနဲ့နေသောလက်ကလေးများဖြင့်သူမ၏ ရင်သားများကိုပေါက်ထွက်လုမတတ်အောင်ဆုပ်ကိုင်ထားသောထွန်းကျော်၏ လက်ကြီးနှစ်ဖက်ကိုဆွဲဖယ်ရန်ကြိုးစားသော်လည်းမအောင်မြင်ပါ။

ဒီတော့မှဘာကြောင့်ရယ်မသိဝါဝါရှိက်ကြီးတငင်ငိုမိတော့သည်။ ...

အစောပိုင်းကမျက်ရည်များကျနေသော်လည်း ရင်ထဲမှာဝမ်းနည်းစိတ်မဖြစ် .. ဒေါသနှင့်ခံပြင်းခြင်းသာရှိသည်။

ငိုသံထွက်သွားသောကြောင့်ထင်သည်။ .. ထွန်းကျော်၏ လှုပ်ရှားမှုအနည်းငယ်နှေးသွားသည်။

ရပ်တန့်လိုက်ခြင်းတော့မရှိပေ။ ...

နောက်ဆုံးတော့

ဝါဝါစိတ်လုံးလုံးလျော့လိုက်ရပြီဖြစ်သည်။ ငိုသံသဲ့သဲ့လေးကတဖြည်းဖြည်းနှင့်တိမ်ဝင်သွားသလိုထွန်းကျော်ကလည်း အရှိန်ကိုပြန်တင်လာ၏။ ဝါဝါနှုတ်မှညည်းငြူသံကလေးများထွက်လာသည်ကိုဝါဝါ သတိပင်မထားမိလိုက်ပါ။

ဘာကြောင့်မှန်းတော့မသိထိုကဲ့သို့ ညည်းငြူလိုက်လျှင်စိတ်ထဲမှာနည်းနည်းနေသာသလိုရှိရှိသွားသောကြောင့် ခဏခဏညည်းနေမိသည်။ ထွန်းကျော်၏ လက်များကလည်း ရင်သားတွေကိုတအားညှစ်ဆုတ်မထားတော့ပါ။

အသာအယာလေးပွတ်သပ်ပေးနေသည်။ ပုခုံးနှင့်လည်တိုင်ကလေးကိုလည်းဖွဖလေးပွတ်ပေး နေသည်။

ဝါဝါမျက်လုံးလေးကိုလည်းမှိတ်ထားလိုက်သည်။ ထိုအခါသူတို့ နှစ်ဦး၏အသားချင်းရိုတ်ခတ်သံကနားထဲသို့ စည်းချက်ညီညီဖြင့်ဝင် လာသည်။

အတူရှိနေကြသော်လည်းဝေးနေသယောင်ဖြစ်နေသည်။ ညနေအတော်မှောင်ရီပျိုးချိန်ကျမှဝါဝါအိမ်ရှေ့တွင်တစ်ယောက်ထဲ
ငေးနေစဉ်ထွန်းကျော်အနားကပ်လာသည်။

‘ဆ ဆ .. ဆရာမ’

တုန်တုန်ရီရီအသံကိုမကြားရစဉ်မှာပင်ထွန်းကျော်ကပ်လာကြောင်း ဝါဝါသတိထားမိပြီးဖြစ်သည်။ ထိုင်ရာမှထဖို့လည်း
အသင့်ပြင်ပြီးဖြစ်သောကြောင့် ထွန်းကျော်စကားစလာသည်နှင့်တပြိုင်နက်အိမ်ထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သည်။

ထွန်းကျော်သာယောင်ချာချာကျန်ခဲ့သည်။

ထမင်းစားပြီးသည့်အချိန်အထိထွန်းကျော်ကိုနောက်ထပ်တစ်ခါထပ်မမြင်ရတော့ပါ။ အရက်သောက်ဖို့ရွာထဲသွားပြီထင်သည်။
သည်လိုနှင့်ပဲညအိပ်ချိန်ရောက်လာ၏။

အိပ်ရာထဲရောက်သော်လည်းဝါဝါအိပ်၍မပျော်ပြန်ပါ။ ရာသီဥတုကြောင့်လူအိုက်သည်ထက်စိတ်အိုက်သည်ကပိုဆိုးသည်။
လူးလိုက်လှိမ့်လိုက် မနေ့ညကအကြောင်းတွေပြန်တွေးမိလျှင်စိတ်တိုလိုက် ၊ ...

ကြာတော့လည်းမနေနိုင်ခေါင်းရင်းကပြတင်းပေါက်ကို တွန်းဖွင့်လိုက်မိသည်။

‘ဟယ်’

အိမ်အပြင်ပြတင်းပေါက်နားတွင်ထွန်းကျော်မားမားကြီးရပ်နေသည်။

အိမ်ကအိမ်နိမ့်လေးမို့ အိမ်ပေါ်ကဝါဝါနှင့်အိမ်အောက်ကထွန်းကျော် နီးနီးလေးဖြစ်နေသည်။

နောက်ပြီးပြတင်းပေါက်ကလည်းသံဆန်ကာတွေဘာတွေတပ်မထား။ဝါဝါပြတင်းတံခါးကိုပြန်ပိတ်ဖို့ကြိုးစားသော်လည်း
ထွန်းကျော်ကလက်ဖြင့်ဖိထားသောကြောင့်မရတော့။

‘ကျွန်မရှင့်အမေကိုခေါ်လိုက်ရမလား’

‘ကျွန်တော့်ကိုဆရာမလုပ်ချင်သလိုလုပ်ပါ။သတ်ချင်ရင်သတ်ပါ။အမေတော့မသိပါစေနဲ့ဆရာမရယ်။

ကျွန်တော်တောင်းပန်ပါတယ်’

‘အော် .. ရှင်တောင်းပန်လိုက်ရုံနဲ့ပြီးရောလား၊ အင်းပေါ့လေရှင်ကနမမရှိတဲ့လူဆိုတော့ဘယ်စာနာတတ်မှာလည်း’

ထွန်းကျော်ကတစ်စုံတရာပြန်ပြောဖို့ပြင်နေစဉ် အိမ်ရှေ့ခန်းဖက်မှဒေါ်ကလေးမချောင်းဆိုးသံကြားလိုက်ရသောကြောင့်
နှစ်ယောက်လုံးငြိမ်သက်သွားမိသည်။ ထိုစဉ်အတွင်းဝါဝါက တံခါးကိုဆွဲယူပိတ်ဖို့ကြိတ်ကြိတ်ကြိုးစားသော်လည်းမရ ..

ထွန်းကျော်ကလွတ်မပေးဆက်ဖိထားသည်။

‘ရှင်သွားပါတော့’

အိမ်ရှေ့ကအသံတွေငြိမ်သက်သွားတော့မှဝါဝါတိုးတိုးလေးပြောလိုက်သည်။

ထွန်းကျော်ကခေါင်းကိုခပ်သွက်သွက်ခါလိုက်ပြီး နောက်မှာကွယ်ထားသောလက်ကိုဆွဲထုတ်လိုက်သည်။ အသွားကိုးလက်မ
လောက်ရှိမည့် ဒါးမြှောင်တစ်ချောင်းက လရောင်မှာတဝင်းဝင်းလက်နေ၏။

ဝါဝါ ထိတ်လန့်သွားသော်လည်းစိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး

‘ဒါဘာသဘောလည်းကိုထွန်းကျော်’

‘ဆရာမကိုပေးတာပါ’

ပြောပြောဆိုဆိုဒါးမြှောင်ကိုထိုးပေးလိုက်သည်။

‘ကျွန်မမလိုချင်ပါဘူး၊ဒါကြီးနဲ့ဘာလုပ်ရမှာလဲ’

‘ယူပါဆရာမ။ .. ပြီးရင်အောက်ကိုခဏလောက်ဆင်းခဲ့ပါ။ ကျွန်တော်အခုအရက်လည်းသောက်မထားပါဘူး၊

တကယ်လို့ကျွန်တော်ကမရိုးမသားလုပ်မိတယ်ဆိုရင်တစ်ခါထဲသာထိုးသတ်လိုက်ပါ’

‘မလာပါဘူး၊ ရှင်ဘာပြောချင်တာလဲပြောပါ’

‘ကျွန်တော်တောင်းပန်ချင်တာပါဆရာမရယ်။ ကျွန်တော့်ရှင်ထဲမှာဘယ်လိုဖြစ်နေရတယ်ဆိုတာဆရာမသိစေချင်ပါတယ်။

ဒီနေရာမှာဆိုရင် အမေနီးသွားမှာစိုးလို့ပါ။ဆရာမကိုကျွန်တော်လက်ဖျားနဲ့တောင်မတို့ပါဘူး၊ဒါကိုမယုံဘူးဆိုလည်း
အခုပဲထိုးလိုက်ပါ’

ဝါဝါနဲ့နဲ့တော့တွေဝေသွားသည်။

‘ကျွန်တော်မနေ့ကအရမ်းမူးနေလို့စိတ်ကိုမနိုင်အောင်ဖြစ်သွား မိပါတယ်။ ဒီအတွက်ဆရာမပေးချင်တဲ့အပြစ်ပေးပါ။

ဒါပေမယ့်ခဏလောက်တော့ကျွန်တော်ပြောတဲ့စကားကိုနားထောင်ပေးပါ’

ဒီအတိုင်းဆိုလျှင်လည်းထွန်းကျော်ကပြန်ထွက်သွားမည့်ပုံ မပေါ်။

ထို့ကြောင့်အောက်ကိုခဏဆင်းဖို့ဝါဝါဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။ ပြတင်းပေါက်ဘောင်ပေါ်တင်ထားသောဒါးကိုဆွဲယူလိုက်ပြီး
အိမ်နောက်ဖေးပေါက်ဆီခြေဖေ့၍လာခဲ့သည်။ အိမ်အောက်ရောက်တော့ထွန်းကျော်အပါကဝစောင့်နေသည်ကို

တွေ့လိုက်ရသည်။ သူကအိမ်နောက်နားမှာသရက်ပင်အုပ်ကလေးဘက်သို့သွားမည့်ဟန်ပြသောကြောင့် ဝါဝါက
လက်ထဲမှဒါးကိုယမ်းလိုက်ပြီး ရှေ့ကသွားခိုင်းလိုက်သည်။လရောင်ခြည်ပျောက်တိပျောက်ကြားကျနေသောသရက်ပင်တွေ

အောက်နားရောက်တော့ထွန်းကျော်ခြေလှမ်းတွေရပ်သွားသည်။ ..

‘ကဲဘာပြောချင်လို့လည်း’

ဝါဝါကလေသံမာမာဖြင့်မေးလိုက်သည်။ လက်ထဲကဒါးမြှောင်ကိုလည်း ထွန်းကျော်ဘက်ဆီသို့ဆန့်တန်းထားသည်။
ခုချိန်ထိထွန်းကျော်ကအန္တရာယ်ပေးမည့်ဟန်မရှိသေးသော်လည်း လိုလိုမယ်မယ်ဟန်ထားရခြင်းဖြစ်သည်။
‘ဆရာမနားထောင်ပေးတာကျေးဇူးအရမ်းတင်ပါတယ်။ ကျွန်တော်ပြောပါရစေဆရာမ၊ကျွန်တော်ဆရာမကိုစပြီးတွေ့ချိန်ထဲက
ချစ်မိ နေပါတယ်’
ဝါဝါက မယုံကြည်သလိုလှောင်ပြီးလေးပြီးလိုက်မိသည်။ အားနည်းနေသောအလင်းရောင်ကြောင့်ထွန်းကျော်မြင်ပုံမရပါ။
‘မနေ့ညက ကျွန်တော်ပြန်လာတော့ဆရာမကရေထဲမှာပဲရှိသေးတယ်။ကျွန်တော့်ကိုမြင်လိုက်ရင်ဆရာမရှက်သွားမှာစိုးတာနဲ့
သောင်ပေါ်မှာ မှောက်နေလိုက်ပါတယ်။နောက်တော့မနေနိုင်ပဲကြည့်မိ၊ ကြည့်မိတော့စိတ်တွေဖောက်လှောင်လာတယ်’
တစ်ယောက်ထဲထင်ပြီးစိတ်ရှိရာရှောက်လုပ်နေမိခဲ့ခြင်းကိုတွေးမိပြီး ဝါဝါရှက်သွားသည်။
ဒါးကိုထားသောလက်ကလေးများပင် တုန်တုန်ရီရီဖြစ်လာသည်။
‘ဆရာမရေထဲနေကတစ်ခေါက်ပြန်ဆင်းသွားတာကိုမြင်လိုက်ရတော့ကျွန်တော်လည်းစိတ်ကိုဘယ်လိုမှထိန်းလို့
မရတော့ဘူးဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဆိုပြီးတိရိစ္ဆာန်စိတ်ဝင်သွားမိတယ်။ ကျွန်တော်မိတ်မဲခဲ့တာကို ခွင့်လွှတ်ပါလို့
မတောင်းဆိုချင်ပါဘူး။ ဆရာမကြိုက်သလိုစီရင်ပါ။ .. ကျွန်တော်ခံပါ့မယ်’
ထိုးချိန်ထားသောဒါးဦးဆီသို့ ထွန်းကျော်ကရင်ကော့တိုးဝင်လာသောကြောင့်ဝါဝါ နောက်သို့ကပျာကယာဆုတ်လိုက်ရသည်။
‘ဒီလိုတော့ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ကျွန်မကရှင်စော်ကားတာကိုလည်းခံရသေးတယ် ရှင့်ကိုဒါးနဲ့ထိုးမှုနဲ့ ထောင်ထဲလဲ
ဝင်ရဦးမယ်ပေါ့။ .. ဟုတ်လား’
‘ဒီသဘောမဟုတ်ပါဘူး။ မနေ့ကလည်းကျွန်တော်တမင် ပြန်မထလာတာပါ။
ဆရာမတွေ့ရာနဲ့ကောက်ထုသတ်လိုက်ချင်ရင်လဲသတ်ပါစေ ဆိုပြီးကျွန်တော်တမင်နေတာပါ’
‘ရှင်ကသိပ်သတ္တိကောင်းတယ်ပေါ့။ ဟုတ်မှာပါလေလူသူမရှိတဲ့နေရာမှာမိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို မတရားလုပ်ရဲတယ်
ဆိုတာနဲ့တဲ့သတ္တိမှမဟုတ်ပဲ’
ဝါဝါရိုလိုက်သောစကားကထွန်းကျော်အရှိတ်ထိသွားသည်။
‘ကျွန်တော်မှားခဲ့ပါတယ်။ဒီအမှားအတွက်လည်းခံရဲပါတယ်။ .. ကဲပါလေ ဆရာမ မကျေနပ်သေးဘူးဆိုရင်
ကျွန်တော်မနက်ကျရင်ရွာလူကြီးတွေဆီမှာ သွားအဖမ်းခံပါ့မယ်’
‘အော် ... ရှင်ကအမေကိုတောင်ပစ်ထားခဲ့တော့မယ်ပေါ့’
‘ကျွန်တော်ဆရာမကိုဘယ်လိုကျူးလွန်ခဲ့တယ်ဆိုတာကိုသာ အမေသိရင် အမေကလည်းကျွန်တော့်ကို
ခွင့်လွှတ်မှာမဟုတ်ပါဘူး’
ဝါဝါသက်ပြင်းကိုသာချလိုက်မိသည်။ ဒေါ်ကလေးမကိုစိတ်မချမ်းသာဖြစ်ရအောင်သူမလည်းမလုပ်ရက်ပါ။
‘ဒီမှာကိုထွန်းကျော်၊ ကျွန်မအတွက်ကတော့ဖြစ်ခဲ့သမျှတွေအားလုံးပြီးသွားပြီ။ မသွားသင့်တဲ့နေရာကို
မသွားသင့်တဲ့အချိန်မှာသွားမိတဲ့ကျွန်မမိတ်ပြစ်ကိုခံရတယ်လို့ပဲသဘောထားလိုက်ပါ့မယ်။ ဒီလိုပြောတာ
ရှင့်ကိုခွင့်လွှတ်တယ်လို့ပြောတာမဟုတ်ဘူး။ရှင့်ကိုခွင့်မလွှတ်ချင်ပေမယ့်လည်းဘာမှမတတ်နိုင်ဘူးလေ၊ရှင်အခုပြန်ပါ။
ကျွန်မကိုထပ်ပြီးမနှောက်ယှက်ရင်တော်ပါပြီ’
ထွန်းကျော်ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားသည်။ ပြီးမှလေသံတိုး တိုးဖြင့် ..
‘ကျွန်တော်ဆရာမကိုချစ်မိနေတယ်ဆိုတာကိုတော့ယုံပါ’
ဝါဝါကခေါင်းကလေးခါလိုက်ပြီးလက်ထဲကဒါးကိုရမ်းပြီးပြန်သွားတော့ရန် ဟန်ပြသည်။
ထွန်းကျော်ကရုတ်တရက်မြေပေါ်သို့ခူးထောက်ချလိုက်သည်။
‘ကျွန်တော်ဆရာမကိုလက်ထပ်ပါရစေ’
‘ကဲ ရှင်မသွားရင်လည်းကျွန်မသွားတော့မယ်’
ဝါဝါ သူ့ဘေးကဖြတ်အထွက်တွင် ထွန်းကျော်က သူမခြေအစုံကိုလှမ်းဖက်လိုက်သည်။
အလန့်တကြား ဝါဝါရုန်းထွက်သော်လည်းမလွတ်သည့်အပြင်နှစ်ယောက်လုံး၏ဆွဲအားရုန်းအားတို့ကြောင့် ဝါဝါ
ထမိလေးက ပြေကျသွားတော့သည်။မြေပေါ်ထိတော့မရောက် .. ထွန်းကျော်ကခူးနှစ်ဖက်ကိုသိမ်းဖက်ထားသောကြောင့်
ထွန်းကျော်၏လက်ဖျံ များပေါ်ပုံကျနေသည်။ ညအိပ်ချိန်မို့အတွင်းခံဘောင်းဘီဝတ်ထားမိသောကြောင့်
ဝါဝါအသားစိုင့်တို့ကတဖွေးဖွေးပေါ်လာသည်။ ထွန်းကျော်ကလည်းမလွတ်သည့်အပြင် သူ့ဖက်အားကုန် ဆွဲယူလိုက်ပြီး
မိရာနေရာကို ပါးဖြင့်ကပ်ပြီးနုတ်မှတတွတ်တွတ်တောင်းပန်နေသည်။ဝါဝါလုံချည်ကျွတ်နေသည်ကိုပင်သိပုံမရ။
ဝါဝါခမျာမှာလည်းဒါးမျှောင်တရမ်းရမ်းနှင့်ဘာလုပ်ရမှန်းမသိ။.. ရုန်းလေလေ ထွန်းကျော်မျက်နှာပေါ်ကအမွေးအမျှင်များက
သူမ၏အတွင်းသားနုနုလေးကိုပွတ်မိလေလေဖြစ်နေသောကြောင့်ခံရလည်းအလွန်ခက်နေသည်။
‘ကိုထွန်းကျော် ဒီလိုမလုပ်ပါနဲ့ ကျွန်မကိုလွှတ်ပါ။ကျွန်မ အော် အော်’
ဝါဝါစကားဆုံးအောင်ဆက်မပြောလိုက်နိုင်ပါ။ထွန်းကျော်က သူ့မျက်နှာတည့်တည့်မှာရောက်နေပြီဖြစ်သော
သူမ၏ပန်းပွင့်လေးကိုနုတ်ခမ်းအစုံဖြင့်အားကုန်စုတ်နမ်းလိုက်သောကြောင့်ပင်။
ဝါဝါခူးနှစ်ဖက်လုံးတဆတ်ဆတ်တုန်သွား၏။ ထွန်းကျော်သာဆွဲဖက်ထားပါလျင်မြေပေါ်တွင်ပုံကျသွားနိုင်ပေသည်။
‘ကျမ ကျမ .. တောင်းပန်ပါတယ်။မ မ လုပ်ပါနဲ့၊ ရှင်မရွံ့ ... အ အ .. ’

ထွန်းကျော်ကဝါဝါဘာပြောပြောဂရုစိုက်တော့မည့်ပုံမရှိပါ။မနေ့က သူ ခြေမဲ့သောပန်းကလေး၏ဒဏ်ရာများကို ပြန်လည်နွေးထွေးမှားနိုင်ဖို့သာအစွမ်းကုန်ကြိုးစားနေသည်။ ယောက်ျားပေမယ့်သူနတ်ခမ်းနှင့် လျှာတို့က နူးညံ့လွန်းလှသည်။ ထို့အတူ လျင်မြန်လွန်းလှသည်။ ..

ဝါဝါလည်း မိမိဘာလုပ်နေမိမှန်းမသိတော့၊ဒါးကိုလက်နှစ်ဘက်ဖြင့်စုံကိုင်ပြီးလေထဲမှာငှေ့ရမ်းနေမိသည်။ ခဏကြာတော့ဝါဝါခြေထောက်များကိုဖက်ထားသောလက်အားကို အနည်းငယ်လျော့ပေးလိုက်သောကြောင့် ဝါဝါရုန်းထွက်ဖို့ခြေလှမ်းပြင်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်းသူကအကြံနှင့်ဖြစ်သည်။ ဝါဝါခြေလှမ်းဖို့ကြိုးစားလိုက်၍ ခြေနှစ်ဘက်ပိုဟသွားသည်နှင့်တပြိုင်နက်အပြင်မှသိုင်းဖက်ထားသည့်လက်များကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ဝါဝါခြေတံများ ကြားအတွင်းဘက်သို့လျင်မြန်စွာထိုးသွင်းလိုက်ပြီး နောက်ဖက်မှပတ်ပြီးဝါဝါပေါင်တံဖြူဖြူတုတ်တုတ်များကို ချုပ်လိုက်၏။

ထိုအခါထမီလေးကမြေပေါ်သို့ ကွင်းလုံးပုံကျသွားပြီး ဝါဝါက ထွန်းကျော်မျက်နှာပေါ်ခွဲရပ်ပြီးသားဖြစ်သွားသည်။ အနေအထားကောင်းကောင်းရသွားပြီဖြစ်သောထွန်းကျော်ကလည်း တရစပ်ပင်တိုက်စစ်ဆင်တော့၏။

ကျောင်းသူဘဝအဆောင်မှာနေစဉ်ကပင် ဒီလိုကိစ္စတွေကြားဖူးနားဝရှိခဲ့သော်လည်းဝါဝါသိပ်မယုံကြည်ခဲ့ပါ။ အထူးသဖြင့်မိမိတို့ ကိုမိမိတို့ဘုန်းရှိသည်ဟုအယူရှိကြသောမြန်မာယောက်ျားများကတော့ ပြုလိမ့်မည်ဟု ဝါဝါ ထင်မထားခဲ့ပါ။ ခုတော့ကိုယ်တွေ့ကြုံနေရပြီဖြစ်သည်။ တကိုယ်ရေသန့်ရှင်းရေးပြုလုပ်ရင်းမကြာခဏဆိုသလို ထိတွေ့ဖူးသောကြောင့် မိမိ၏အတွင်းသားလေးများသည်အလွန်နူးညံ့ကြောင်း ဝါဝါ သတိထားမိခဲ့ပါသည်။ မနေ့က မာကျောခြင်းကြောင့်ဖြစ်ရသောနာကျင်မှုနှင့်အခုခံစားရခြင်းကဆန့်ကျင်ဘက်ဖြစ်သော်လည်း ဝါဝါရင်ထဲမှာ လှုပ်ခါ သွားသည့်လိုင်းတွေကတူနေသလိုပင်။ .. ထို့ကြောင့်မျက်စိ ကိုမှိတ်ပြီး အံတင်းတင်းကြိတ်ထားသည့် ဝါဝါ နှုတ်ခမ်းများကြားမှ ညည်း သံလေးတွေအလိုလိုထွက်ကျလာသည်။ ဝါဝါဆီကအသံတွေထွက်လာသည်နှင့်အမျှ ထွန်းကျော်ကလည်း ပိုပြီးအားထုတ်လာသည်။ နွေးထွေးသောသူ့လျှာကြီးမရောက်သည့်နေရာမကျန်ရအောင် တိုးဝင်လှုပ်ရှားနေ၏။ ဝါဝါဘာမှမလုပ်ဘဲစုံရပ်နေရပါလျက်နှင့်မောလာသည်။ နောက်ပြီးဆီးသွားချင် သလိုလို လည်း ဖြစ်လာ၏။ ဟိုတနေ့ဆီက အိမ်သာကိုပြေးရသောခံစားချက်လိုမျိုးဟု ဝါဝါထင်သည်။

‘ကိုထွန်းကျော်၊ရှင်မရွံ့ဘူးလား .. ကိုထွန်းကျော်၊ရပ်ပါ ... ကျမ မနေတတ်လို့ပါ’
ဝါဝါပြောမိပြောရာ ထွန်းကျော်နာမည်ကိုတဖွဖွခေါ်နေမိရင်း ဒါးကိုဆုပ်ကိုင်ထားသောလက်များကအပေါ်ကို တဆတ်ဆတ်တုန်ပြီးမြင့်မြင့်တက်လာသည်။ ရုတ်တရက်ဆိုသလိုမိမိကိုယ်မှတစ်ဆင့်တရားထွက်ကျသွားသလို ခံစားလိုက်ရပြီးနောက် လုပ်မိလုပ်ရာမြောက်ကိုင်ထားသော ဒါးဖြင့်ထိုးစိုက်ချလိုက်မိလေသည်။
‘ဒုတ် ..’

ဒါးက ညာဖက်ဘေးကသရက်ပင် ပင်စည်ကိုစိုက်ဝင်သွားသည်။
ဝါဝါလည်းဒါးရိုးကိုတင်းတင်းဆက်ပြီးဆုပ်ကိုင်ထားရင်း ထွန်းကျော်ကိုတောင်းပန်မိသည်။
‘တော်ပါတော့ရှင်။ .. ကျမကိုသနားပါ၊တောင်းပန်ပါတယ် ..’
ထွန်းကျော်ကသူ့လက်များကိုဖြေလျော့ပေးလိုက်သောအခါ ဝါဝါ မြေပေါ်သို့တအိအိလျောကျလာသည်။
ဝါဝါခေါင်းထဲမှာအရာအားလုံးကရီဝေနေသည်။ တဆတ်ဆတ်တုန်နေသောသူမကိုယ်လုံးလေးကို ထွန်းကျော်က အလိုက်သင့် ဆွဲယူလိုက်ပြီး သရက်ပင်ခြေရင်းမှာမိုပေးလိုက်သည်။ဝါဝါ သူမရှေ့တည့်တည့်မှာရှိနေသောထွန်းကျော်ကိုသေသေချာချာ စိုက်ကြည့်သော်လည်းမမြင်သလိုမြင်သလို၊ သူမရင်ထဲမှာတစ်စုံတရာကိုသိနေသလိုလို သို့တည်းမဟုတ် တစ်စုံတရာကို စောင့်စားနေမိသလိုလို ... ဘယ်လိုပြောပြရမည်မသိသောဝေဒနာတစ်ရပ်ကလွှမ်းမိုးလို့နေသည်။
မြေပြင်ကိုထောက်မိနေပြီဖြစ်သောညာဖက်လက်ကလေးက ကျောက်တုံးတစ်တုံးကိုတင်းတင်းဖျစ်ညှစ်ထားမိသည်။
ထွန်းကျော်ကသူမ၏ ခြေထောက်များကိုဘေးနှစ်ဘက်ဆီခွဲထုတ်လိုက်ချိန်မှာတော့ ရှေ့ဆက်ဖြစ်လာတော့မည့် အကြောင်းအရာများကပိုမိုထင်ရှားလာသည်။ သို့သော်လည်းငြင်းဆန်ရန်ဝါဝါမကြိုးစားနိုင်တော့ပါ။ အမည်မဖော်ပြတတ်သော အရာတစ်ခုအတွက်အသင့်ပြင်ထားမိသည်။ မနေ့တုန်းဆီကနာကျင်မှုများကစိတ်တွင်းမှာကပ်ညီနေဆဲရှိသော်လည်း ပစ္စုပ္ပန်အခြေအနေက တွန်းလှန်ထွက်ဖို့အလွန်ပဲခက်လှပါသည်။
‘အွတ် ...အ အ .. ဟင်း’

ထွန်းကျော်ကလည်းအတတ်နိုင်ဆုံးညင်သာစွာစတင်လာပါသည်။
ကြိုတင်မျှော်လင့်ခဲ့ပြီးသားဖြစ်သော်လည်း တကယ်တမ်းတွင် တော့ ဝါဝါမချိမဆန့်ဖြစ်လိုက်ရပါသေးသည်။
ရင်ခေါင်းထိအောင်ပျံ့လွင့်တက်လာသောထိုနာကျင်မှုက သူမရင်ထဲကဝေဒနာတစ်ရပ်ကိုလျော့ပါးသွားစေကြောင်း သတိပြုလိုက်မိစဉ်မှာတော့ ဝါဝါ ရုတ်စိတ်ကြီးစွာဖြစ်ရသည်။ သို့သော်လည်းထွန်းကျော်၏လှုပ်ရှားမှုများက ဝါဝါကို ကြာရှည်စိတ်ပျံ့လွင့်ခွင့်မပေးပါ။ သူမရင်ထဲမှာသွေးကြောများထဲမှာခုန်ပေါက်ပြေးလွှားနေသောအရာက ဝါဝါကို ဖမ်းစားထားသည်။ အဆောင်မှာနေစဉ်တုန်းကပြည်နယ်တစ်ခုမှတိုင်းရင်းသူတစ်ဦးနှင့် တခန်းထဲအတူနေခဲ့ဖူးသည်။ ထိုမိန်းကလေးမှာငှက်ဖျားရောဂါရှိသည်။ ... သူမအခန့်မသင့်၍ငှက်ဖျားထဲသောညတွေဆိုလျှင် ညည်းညူသံတွေကြောင့်

ဝါဝါအိပ်ရေးပျက်ရဖူးသည်။ အခုတော့ မိမိနှုတ်ခမ်းများက ဒီလိုအသံတွေအလိုလိုထွက်နေသည်ကို ဘာရယ်ကြောင့်လို့ ဝါဝါသေချာစွာမသိပါ။ သူမရင်ထဲမှာဖြစ်ပျက်နေသောဝေဒနာများအတွက်အကောင်းဆုံးထွက်ပေါက်တစ်ခုဖြစ်နေသည်ကတော့ အမှန်ပင်။ ထွန်းကျော်သူမ အကျိုးကြယ်သီးများကိုတလုံးချင်းဖြုတ်နေသည်ကို၎င်း၊ ဘရာစီယာလေးကိုဖြေးဖြေးချင်း မတင် နေသည်ကို၎င်း၊ ဥပေက္ခာပြုထားနိုင် ဖြစ်နေသည်။

‘အား အခု ... အား’

ရင်သားနှစ်ဘက်ကိုလက်ကြမ်းကြီးဖြင့်ဆွဲပွတ်လိုက်သောအခါတွင် မူ မနေ့ကဒဏ်ချက်တွေကလည်းရှိနေသေးသောကြောင့် ဝါဝါနာနာကျင်ကျင် အော်လိုက်မိသည်။

‘အရမ်းနာလို့လားဟင်’

ထွန်းကျော်ကသူ့မျက်နှာကိုဝါဝါ ပါးပြင်နားတိုးကပ်လိုက်ပြီး နားထင်စပ်လေးကိုဖွဖွနမ်းလိုက်ရင်းမေးသည်။ မျက်ရည်လေးဝဲရင်းဝါဝါခေါင်းကိုသာငြိမ်ပြလိုက်သည်။ ပြီးတော့သူမရင်သားများပေါ်ဆုပ်ကိုင်ထားသောထွန်းကျော်လက်ပေါ်က ထပ် ကိုင်လိုက်မိသည်။ သည်တော့မှထွန်းကျော်က သူ့လက်များကိုလွှတ်လိုက်ပြီး ဝါဝါပခုံးလေးများကိုကိုင်ပြီး သစ်ပင်ရင်းကို အသာအယာမှီပေးလိုက်သည်။ သူ့လှုပ်ရှားမှုကိုလည်း အရှိန်လျော့ချလိုက်ပြီး ကိုယ်လုံးဖြင့်ဝါဝါပေါ်ဖိကပ်လိုက်ပြီး ဝါဝါ မျက်နှာတစ်ခုလုံးကို နဖူးဆံစပ်မှသည်မေးဖျားအထိညင်သာသာလေးလိုက်နမ်း၏။ သူ့နှုတ်ခမ်းနှင့် နှာခေါင်းဖျားတို့က စိုရွဲချောကျနေသောကြောင့် ဝါဝါစိတ်ထဲတွင်ရယ်ချင်သလိုလိုခံစားရသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများက ဝါဝါရင်သားများဆီ ဆင်းသွားချိန်မှာတော့ သူ့ခေါင်းကိုသူမလက်ကလေးများက ယောင်ယမ်းပြီးပွေထားလိုက်မိသည်။ ထွန်းကျော်နှုတ်ခမ်းများကနူးညံ့သလောက်အာခေါင်ကတော့ကြမ်းလှသည်။ သို့သော်လည်းဒီအရာကဝါဝါကို စိတ်အနှောက်အယှက်မဖြစ်စေနိုင်တော့ပါ။

ဝါဝါငယ်ငယ်ကချောင်းထဲမှာရေနစ်ဖူးသည်။ ၁၃နှစ်၁၄နှစ်လောက်ကဖြစ်မည်ထင်သည်။ မြစ်နားချောင်းနားနေသောမြစ်ဝကျွန်းပေါ်သူဖြစ်သော်လည်းဝါဝါရေကောင်းကောင်းမကူးတတ်ပါ။ တတ်သလောက် မှတ်သလောက် ရုန်းကန်ကူးခတ်ရင်းလက်ပန်းကျလာသည်။ သူမအဖြစ်ကိုမြင်သွားသောမော်တော်တစ်စင်းက အသက်ကယ်ဘောကွင်းများပစ်ချပေးပြီးပြန်လှည့်ဆယ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ မြုပ်ချိပေါ်ချိဖြစ်နေသောဝါဝါပြန်ပေါ်လာသော အခိုက်အတန့်လေးများတွင် သူမအနီးအနားမှာဘောကွင်းနီနီလေးများကိုဝိုးတိုးဝါးတားမြင်ရသော်လည်း ရောက်အောင်မသွားနိုင်ပဲပြန်ပြန်မြုပ်သွားရသည်။

နောက်ဆုံးတစ်ကြိမ်ပြန်အပေါ်တွင်တော့ဘောကွင်းတစ်ခုကိုလက်တစ်ကမ်းမှာတွေ့လိုက်ရ၍လှမ်းဆွဲလိုက်ချိန်မှာပင် သတိလစ်သွားသည်။ ပြန်လှည့်လာသောမော်တော်ပေါ်ကခုန်ဆင်းလာကြသူတွေအနားကိုချက်ချင်းရောက်လာနိုင်ကြ၍သာ အသက်ရှင်ခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ခုလည်းသူမကိုသူမ ရေနစ်နေသလိုခံစားနေရသည်။ ရေထဲမှာလိုတော့မမွန်းပါ။ သို့သော်လည်းအသက်ကိုမနဲရှူ နေရသည်။ မောဟိုက်ပြီး ကတုန်ကရင်ဖြစ်နေသည်။ ဆွဲအားတစ်ခုက သူမကိုအောက်ကို နက်ရှိုင်းစွာဆွဲယူချသွားပြီးနောက် ရုန်းကန် တက်လာနေရသလိုမျိုး။ ... သူမဘေးပတ်လည်တွင်လှမ်းဆွဲယူဖို့အသက်ကယ်ဘောလေးတွေကိုမြင်ယောင်နေသည်။ ဖမ်းဆွဲယူဖို့ကြိုးစားသော်လည်း လက်တွေကလေးကိုသာစမ်းမိသည်။ ပြီးတော့အောက်သို့ပြန်ပြုတ်ကျသွားရပြန်သည်။ မြုပ်ချိပေါ်ချိနှင့်ဘယ်လောက်ကြာအောင်မျောပါနေခဲ့ပြီမသိ ...

အချိန်တစ်ခုမှာတော့ ဝါဝါ ဟိုးအောက်ခြေအထိပြုတ်ကျသွားသည်။ သူမ နှစ်ဖူးသောချောင်းငယ်မျိုးတွင်မဟုတ်၊ ပင်လယ်ရေနက်ထဲထိ ကျဆင်းသွားရသလိုမျိုး။ သတိလစ်မသွားသော်လည်းအရာအားလုံးကိုခေတ္တမေ့လျော့သွားရသည်။ စိတ်အာရုံကိုပြန်စူးစိုက်မိချိန်မှာတော့ တဖြေးဖြေးချင်း အလွန်နှေးကွေးစွာရေပေါ်ကိုပြန်ပေါ်လာသလိုခံစားရသည်။ မေးမှိတ်ထားသောမျက်လုံးများကိုပြန်ဖွင့်လိုက်ချိန်မှာတော့ ထွန်းကျော်က သူမကိုဖိကပ်ဖက်ထားရင်းမောပန်းစွာ အသက်ကိုရှူနေသည်။ ဝါဝါလက်ကလေးများကလည်းထွန်းကျော်၏ကျောပြင်ကြီးကိုတင်းတင်းဖက်ထားမိကြောင်းတွေ့ရသည်။ ဝါဝါ အိပ်မက်မှလန့်နိုးလာသလိုအလန့်တကြားဖြင့်ထွန်းကျော်ကို ထွန်းဖယ်ဖို့ကြိုးစားသည်။ အစပိုင်းမှာတော့ထွန်းကျော်ကဖယ်မပေး၊ အတင်းအားစိုက်ပြီးထွန်းကျော်မှနောက်သို့ပြန်မတ်လိုက်သည်။

‘ဖယ်တော့လေ’

‘ဖယ်ထားတာပဲ’

ဝါဝါစိတ်တိုလာပါသည်။ ရှက်ရမ်း ရမ်းသည်ဟုဆိုလျှင်ပိုမှန်ပါလိမ့်မည်။ ‘အဲဒါကိုပြောတာမဟုတ်ဘူး၊ ရှင် ရှင်နော်’ တအားထပ်ထွန်းလိုက်တော့မှနောက်ကိုဆုတ်သွားသည်။ သူ့နှောင်ကြိုးကလွတ်လွတ်ချင်းဝါဝါထရပ်လိုက်သည်။ ထွန်းကျော်ခြေထောက်များအောက်မှာပြားကပ်နေသောလုံချည်ကိုငုံ့အကောက် ထွန်းကျော်ကသူမနဖူးလေးကို လှမ်းနမ်းလိုက်သည်။ ရှက်သွေးကငယ်ထိပ်အထိတက်နေပြီဖြစ်သောဝါဝါလည်း လုံချည်ကိုပင်ပြန်မစွပ်နိုင်တော့ပဲ ခါးမှာ တဘက်လိုပတ်ပြီး အိမ်ဖက်ဆီပြန်ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။ သူမအခန်းလေးထဲရောက်တော့မှအဝတ်အစားတွေသေသေချာချာ ပြန်လုပ်ပြီး အိပ်ရာပေါ်မှာငူငူကြီးထိုင်နေမိသည်။ နောက်မှာတိရပြီး ခေါင်းရင်းကပြုတ်တင်းပေါက်ကိုထိပတ်လိုက်သည်။ အိပ်ရာပေါ်ပြန်ထိုင်ချလိုက်စဉ်မှာဘာကြောင့်ရယ်မသိမျက်ရည်တွေကဝဲလာပြန်သည်။ နောက်တော့ဘယ်လိုက ဘယ်လို ဖြစ်သည်မသိ၊ အိပ်ရာပေါ်မှာချလိုက်ပြီးတရှိုက်ရှိုက်ငိုနေမိသည်။ သူမ ဘဝမှာ ပထမဆုံးသောအချိန်မှန်ပန်းကလေး စ၍ပွင့်ခဲ့စဉ်ကအလန့်တကြားဖြင့်လိုက်မောစွာငိုမိခဲ့ သလိုမျိုး။ .....

တက္ကသိုလ်ကျောင်းသူဘဝက ဝါဝါသည်အလှဆုံးဟုစာရင်းမပေါက်ခဲ့သည့်တိုင် လှသည်ဟု အသိအမှတ်ပြုခံရသည့်ထဲက တစ်ယောက်တော့ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။ သူမကိုစိတ်ဝင်စားသူတွေ၊သူမကစိတ်ဝင်စားမိသူတွေရှိခဲ့ဖူးပါသော်လည်း ဘာကြောင့်ရယ်မသိ၊ ကျောင်းပြီးသည်အထိချစ်သူမရှိသောမိန်းကလေးဖြစ်ခဲ့သည်။ ကိုယ်တော်ချောတွေကပဲ ဝီရိယ နည်းကြလေသလား၊ သူမက ပဲများလွန်မိခဲ့လေသလား ... ခုထိအဖြေမရသေး။ ဘယ်လိုပင်ဖြစ်စေထွန်းကျော်နှင့်ပတ်သက်သည့်ဆုံးဖြတ်ချက်တစ်ခုကိုတော့မချမနေချရပေတော့မည်။ ဝါဝါခေါင်းထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေ၏။

ထိုအချိန်မှာပင်ချောင်းကိုဖြတ်လာသောလှည်းတစ်စီးကိုလှမ်းမြင်လိုက်ရသည်။ ထွန်းကျော်။ .... ဒေါ်ကလေးမ မရှိချိန်မှာမှပြန်ရောက်လာခြင်းကတိုက်ဆိုင်မှုလေးလား တမင်ပဲလားတော့မသိ၊ ထိုင်ရာမှထပြီးအိမ်ထဲဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်မိသေးသော်လည်း မဝင်ဖြစ်ပဲဆက်ထိုင်နေလိုက်သည်။ ရှောင်ပြေးလို့မဖြစ်တော့သည့်အချိန်မှာအိမ်ပြင်မှာ ရှိနေခြင်းကနစ်ယောက်လုံးအတွက်ပိုကောင်းပါလိမ့်မည်။ လူမြင်ကွင်းမဟုတ်သောအိမ်တွင်းမှာသာဆိုလျှင် အခြေအနေက မလွယ်ကူနိုင်ပါ။ ထို့ကြောင့်ထွန်းကျော်လှည်းဖြတ်ပြီး သူမအနားကိုရောက်လာသည်အထိ ငြိမ်ငြိမ်လေးသာ ဆက်ထိုင်နေမိသည်။ ဒေါ်ကလေးမ ပြန်မလာမချင်းအိမ်ထဲမဝင်ဟုလည်းဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

‘အမေ ရော ဆရာမ’
‘ရွာထဲ ခဏသွားတယ်’

ဝါဝါကမျက်လွှာချခေါင်းကိုငုံ့ထားရင်းဖြေလိုက်သည်။
‘မနက်ကပြောတော့ ဆရာမကိုပါခေါ်သွားမယ်ဆိုလို့ကျွန်တော်အိမ်စောင့်ရအောင်စော ပြန်လာတာ’
သူ့ကိုတွေ့ချင်လို့စောင့်နေတယ်များထင်သွားမလားတွေ့ရင်း ဝါဝါစိတ်ညစ်သွားသည်။ ဖြေရှင်းလို့ကလည်းမဖြစ်၊ ဇော်လမ်းကမဆုံးပဲနေတော့မည်။ ထို့ကြောင့်ခေါင်းကလေးငုံ့ပြီးသာထိုင်နေလိုက်သည်။
သူ့ကလည်းဘာမှထပ်မပြောပါ။ သို့သော်အနားမှာဆက်ရပ်နေသည်။ မိမိကိုစူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်နေကြောင်း ဝါဝါအာရုံထဲက သိနေသည်။
‘ဟောတော့’ ...

ညကအိုက်အိုက်နှင့်အကျီအပေါ်ကြယ်သီးနှစ်လုံးဖြုတ်ထားသည်ကိုပြန်မတပ်ရသေး၊ အပေါ်စီးမှငုံ့ကြည့်နေသော ထွန်းကျော်အတွက် မြင်ကွင်းကောင်းတစ်ခုဖြစ်နေပေလိမ့်မည်။ ပေါင်ပေါ်မှာလိမ်ရှက်ထားသောလက်ကလေးများကို အသာမလိုက်ပြန်ချလိုက်နှင့်ဝါဝါဒုက္ခရောက်နေသည်။ အခုမှသူ့ရှေ့မှာပြန်တပ်ဖို့လည်းမရပါ။ တမင်လုပ်ပြသည်ဟု ထင်သွားလျှင်ခက်ရဦးမည်။ နောက်ဆုံးတော့ဖြစ်ချင်ရာဖြစ်ဒီအတိုင်းပဲနေလိုက်တော့မည်ဟုထားလိုက်သည်။ သိပ်တော့လည်းမထူးလှပါ။ ဒီရက်များအတွင်းတွင်ထွန်းကျော်မျက်စိရှေ့သို့ရောက်တိုင်းမိမိသည် အဝတ်မပါ ဗလာဟင်းလင်းဖြစ်နေသလို ဝါဝါစိတ်ထဲမှာခံစားရသည်။
မိမိကိုပြုမူခဲ့ခြင်းများအတွက်ထွန်းကျော်ကိုစိတ်ဆိုး ဒေါသဖြစ်ရသော်လည်းရှုံ့ရှာမုန်းတီးသည့်စိတ်တော့မပေါ်ခဲ့။ မလုံမလဲဖြစ်ရသောစိတ်ကြောင့်သာထွန်းကျော်ကိုရှောင်နေမိခြင်းဖြစ်ကြောင်းကို ခုမှဝါဝါသေသေချာချာသတိပြုမိသည်။ ဝါဝါစိတ်သရုပ်ခွဲခြင်းထဲနစ်မြုပ်နေစဉ်မှာပင်ထွန်းကျော်ကသူ့နွားတဲဖက်ပြန်လှည့်ထွက်သွားသည်။ သည်တော့မှဝါဝါလည်းသက်ပြင်းချလိုက်ရင်းကြယ်သီးတွေကပျာကရာတပ်လိုက်သည်။ သို့သော်လည်း ထွန်းကျော်က လမ်းတစ်ဝက်မှပြန်လှည့်လာသောကြောင့် ဝါဝါမျက်နှာလေးက ချောင်းဘက်သို့ပြန်လည်သွားရသည်။ မျက်နှာလွှဲရင်း ဝင်လာသောအတွေးတစ်ခုကြောင့်ဝါဝါပြုံးချင်ချင်ဖြစ်သွားသည်။

‘သူတမင်ရှောင်ပေးတာလား၊ ဒါဆိုရင်တော့ တစ်မှတ်ပေးလိုက်မယ်’
ထွန်းကျော်က သူ့စောစောကရပ်နေခဲ့သောနေရာမှာပင် လာပြန်ရပ်သည်။ ဒီတစ်ခါဝါဝါခေါင်းငုံ့မထားတော့သော်လည်း သူ့ကိုမကြည့်ပဲ ချောင်းဖက်ကိုပဲငေးနေလိုက်သည်။ ဝါဝါအမှားတစ်ရပ်ထပ်လုပ်မိပြန်လေပြီ၊ ချောင်းဘက်ကိုငေးမိခါမှချောင်းဘေးက ည ကိုပြန်တွေးမိပြီးမျက်နှာကလေးရဲတက်သွားသည်။ သူမကိုစူးစိုက်ကြည့်နေသောထွန်းကျော် သတိပြုလိမ့်မည်မှာမလွဲ။

‘မိဝါ ညည်းကတော့လေ’
ဝါဝါစိတ်ထဲမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ်ပြန်အပြစ်တင်လိုက်မိသည်။ ပြီးတော့မှအရှက်ပြေသဘောဖြင့် ..

‘ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ကိုထွန်းကျော်’
‘ဆရာမနဲ့စကားပြောချင်လို့ပါ၊ ဟိုလေ ဆရာမကပြောချင်စိတ်ရှိမှပါ’
‘ဪ ဪ’

‘ဆရာမဘာတွေစဉ်းစားနေတာလဲ’
‘စဉ်းစားရတာပေါ့ရှင် စဉ်းစားရမယ့်ဟာတွေကလည်း အများသားကိုး’
ဝါဝါက လိုက်လိုက်လျှောလျှော ပြန်ပြောသလိုရှိသောကြောင့် ထွန်းကျော်အနည်းငယ်ရဲတင်းလာသည်။
‘ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်ပြီးရော စဉ်းစားသလားဟင်’
ဝါဝါပြုံးလိုက်မိသည်။
‘စဉ်းစားပါတယ် စဉ်းစားပါတယ်’
‘ဘာတွေလဲဆိုတာ ကျွန်တော့်ကိုမပြောပြနိုင်ဘူးလား၊’

‘ဘာတွေလဲဆိုတော့ ဒီလိုလေ ရှင်ကကျွန်မကို ရည်းစားစကားပြောထားတယ် မဟုတ်လား၊ အဲဒါလည်း ကျွန်မ စဉ်းစားနေပါတယ်’

မျက်နှာကအတည်ပြောနေဟန်ရှိသော်လည်း လေသံကနောက်သလိုလှောင်သလိုဖြစ်နေသောကြောင့် ထွန်းကျော် စိတ်ညစ်သွားပုံရသည်။

‘ကျွန်တော့်မှာပြောစရာတွေအများကြီးရှိပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်ဘယ်လိုပြောရမှန်းကိုမသိတော့ပါဘူး၊ ဖြစ်ခဲ့တာတွေအားလုံးအတွက် ကျွန်တော်လည်းအရမ်း ခံစားရပါတယ်ဆိုတာဆရာမယုံစေချင်ပါတယ်၊ ယုံအောင်လည်း ဘာလုပ်ပြရပြီရ ကျွန်တော်လုပ်ပြနိုင်ပါတယ်’

စကားကိုခဏရပ်လိုက်ပြီးဝါဝါကိုစူးရဲစွာတစ်ချက်ကြည့်လိုက်ပြီးမှ ‘ဆရာမကို ကျွန်တော် အရမ်းချစ်တယ်ဆိုတာကိုလည်းယုံစေချင်ပါတယ်’

စကားဆုံးသည်နှင့်လှည့်ထွက်သွားသည်။ ခြေလှမ်းသုံးလေးလှမ်းလှမ်း ပြီးမှရပ်လိုက်ပြီး

‘နောက်တစ်ခါထပ်ပြီးဆရာမ ကျွန်တော် ကြောင့်စိတ်မညစ်စေရတော့ပါဘူး’

ဝါဝါဘာမှပြန်မပြောလိုက်မီ၊ ပြန်ပြောစရာ စကားမရှိသလိုပြန်ပြောဖို့မလို ဟုလည်း ထင်ပါသည်။

x x

ဒီတစ်ခါတော့ထွန်းကျော် သူပေးခဲ့သောကတိကို တည်အောင်နေပါသည်။ ဝါဝါအနားကိုပင်သိပ်မလာတော့၊ တမင်မဟုတ် ဘဲ တိုက်ဆိုင်၍တွေ့ရခြင်းမျိုးမှသာ သူတို့နှစ်ဦးမျက်နှာချင်းဆိုင် မိကြသည်။ ညနေညနေ အရက်သွားမသောက်တော့ ခြင်းကြောင့် ကြားထဲက အံ့သြဝမ်းသာ ဖြစ်ရသူကတော့ဒေါ်ကလေးမဖြစ်သည်။ ငယ်ရာကကြီးလာသူမို့သူမ၏ သားဆရာမလေးဝါဝါကို စိတ်ဝင်စားနေကြောင်းကိုပါရိပ်မိသွားသည်။ ဝါဝါကို ဒေါ်ကလေးမကသမီးရင်းကလေးလိုချစ်ခင်ပြီးသားဖြစ်သည့်အပြင် ထွန်းကျော်အရက်ပြတ်ခြင်းကိုပါအပိုဆု အနေဖြင့်ရမည့်အတွက် သူတို့ကိုအလွန်အဆင်ပြေစေချင်သော်လည်း နှုတ်က ဘာတခွန်းမှမပြော၊ ဘုရားရှိခိုးရင်းဆုတောင်းနေသည်ကိုသာ ဝါဝါ နားစွန်နားဖျားကြားရသည်။ ဒေါ်ကလေးမ ရိပ်မိသွားခြင်းကဝါဝါကိုအနေရနည်းနည်းတော့ခက်စေသည်။ သို့သော် လည်း သူမကိုလှော်သည့်ဆွယ်သည့် စကား လုံးဝမပြော၊ ထွန်းကျော်နှင့်နှစ်ယောက်ထဲဖြစ်အောင် ရှောင်ပေးခြင်းမျိုးလည်းမလုပ်သည့်အတွက် အလွန်ကျေးဇူးတင်မိသည်။

သည်လိုနှင့်ပင် ဝါဝါ ဒေါ်ကလေးမတို့အိမ်မှာ ဆယ်ရက်ကျော်ကြာလာခဲ့သည်။ နောက်ပိုင်းအချိန်များတွင် ထွန်းကျော်နှင့်ဝါဝါ ဖါသိဖါသာနေ နေကြသော်လည်း နှစ်ယောက်ဆုံမိသည့်အချိန်များတွင် ထွန်းကျော်က ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေ တတ်သည်။ ဒီလိုအချိန်မျိုးတွင်ဝါဝါကပြန်ပြီး စူးစူးစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ သူမစိုက်ကြည့်နေမှန်းရိပ်မိပြီး ထွန်းကျော်မနေတတ်မထိုင်တတ်ဖြစ်ဖြစ်သွားလျှင် ဝါဝါစိတ်ထဲမှာကျေနပ်သလိုပင်။ ဝါဝါရောက်ပြီးနှစ်ပတ်ခန့်အကြာတစ်ရက်တွင် ထွန်းကျော် ညနေဖက်ရွာထဲမှပြန်လာသည်။ မျက်နှာမသာမယာဖြင့် ဒေါ်ကလေးမရှိရာမီးဖိုချောင်ထဲဝင်လာသည်။ ဝါဝါကိုပါတွေ့လိုက်ရသဖြင့်ပြန်ထွက်သွားပြီး ခဏအကြာတွင် ယောင်ပေယောင်ပေနှင့်ပြန်ရောက်လာပြန်သည်။ သူ့အမေကိုတခုပြောချင်နေပုံရသည်ဟုခန့်မှန်းမိသောကြောင့်ဝါဝါ အိမ်ရှေ့ထွက်လာခဲ့သည်။ ထွန်းကျော်ရှေ့ဖြတ်ချိန်မှာ သူက ခေါင်းငုံ့မျက်လွှာချထား၏။

‘အမလေး မခုတ်တတ်တဲ့ကြောင်ကြီးပါလား’ ဟု ဝါဝါစိတ်ထဲကပြောပြစ်လိုက်သည်။

ဘာမှမကြာလိုက်ပါသူပြန်ထွက်လာသည်။ ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာထိုင် နေသောဝါဝါကိုတစ်ချက်လှမ်းကြည့်လိုက်ပြီးနွားတဲဘက် ထွက် သွားသည်။

‘အရက် တွေများပြန်သောက်လာသလားမသိဘူး၊ သူ့နားဖြတ်တုန်းကတော့ အနံ့မရပါဘူး’

တယောက်ထဲတိုးတိုးလေးပြောရင်း ဝါဝါမီးဖိုထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။

ဒေါ်ကလေးမကိုလည်း မျက်စိပျက်မျက်နှာပျက်ဖြင့်တွေ့ရသည်။

‘အမေ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ နေမကောင်းဘူးလား’

ဝါဝါမေးလိုက်တော့ဒေါ်ကလေးမက အသက်မပါစွာပြုံးပြသည်။ ထိုအချိန်မှာဝါဝါစိတ်ထဲတွင်တစ်ခုတစ်ခုကိုသိနေသလိုမျိုး ခံစားလိုက်ရသည်။

‘သမီးအတွက်တော့သတင်းကောင်းဖြစ်မှာပါလေ၊ အောင်အေးတို့ကားကြီး ပြန်ထွက်တော့မယ်တဲ့’

ဒေါ်ကလေးမအသံကတုန်နေသည်။ ဝါဝါလည်းရုတ်တရက်ကြက်သေသွားသည်။ တော်တော်နှင့်ခွန်းတုံ့မပြန်နိုင်။

‘ဘယ် ဘယ် တော့လဲအမေ’

‘မနက်ဖြန်တော့သူတို့မြို့ကိုတက်မယ်၊ တညအိပ်ပြီးပြန်ဆင်းလာမယ်ဆိုတော့သဘက်ခါဆိုသမီးလိုက်လို့ရပြီ’

ဝါဝါဘာမှဆက်မမေးတော့ပဲအိမ်ရှေ့ပြန်ထွက်လာမိသည်။ ဒေါ်ကလေးမလည်းမျက်ရည်တွေဝဲပြီးကျန်ခဲ့၏။

အိမ်ရှေ့မှာထိုင်မည်လုပ်ပြီးမှမထိုင်တော့ပဲဘာကြောင့်ရယ်မသိ ချောင်းကလေးဘက်ကိုဆင်းလာမိသည်။

ချောင်းစပ်သောင်ပြင်ပေါ်မှာဝါဝါ ငူငူလေးရပ်နေမိသည်။ ထွန်းကျော်ကြောင့်ဒီသောင်ပြင်ကို စိတ်နာခဲ့ရသည်။

ခုတော့ဒီနေရာမှာရပ်နေမိသော်လည်း သူမခံစားခဲ့ရသည့်နာကျင်မှုတွေကိုမေ့လျော့နေ၏။ ဟာလာဟင်းလင်းစိတ်မှာ ဘယ်အရာမှမရှိတော့သလိုပင်။ သမီးအရင်းတစ်ယောက်လိုသူမကိုချစ်ခင်ဂရုစိုက်ရှာသောဒေါ်ကလေးမကိုလည်းသံယောဇဉ်

တွယ်နေမိသည်။ နောက်ပြီးထွန်းကျော်။ ... သူ့ကိုတော့ဘယ်စာရင်းမှာသွင်းရလေမည်မသိ၊ မသွားခင်မှာပြတ်သားသော အဖြေတစ်ခုခုကိုတော့ ပေးခဲ့ရပေဦးမည်။ ဝါဝါမှာရွေးချယ်စရာတွေကျန်ပါသေးသည်။ သို့သော်လည်းထိုရွေးချယ်စရာတွေ ရှိနေခြင်းကပင် သူမကိုစိတ်ရှုပ်ထွေးစေ၏။
ဝါဝါချောင်းစပ်မှာတွေးရင်းငေးရင်း တွေဝေနေမိစဉ်မှာပင် နေ့အလင်းရောင်တို့ကလုံးဝပျောက်ဆုံးသွားပြီးအမှောင်က ပီပီပြင်ပြင် ရောက်လာသည်။ သက်ပြင်းလေးချပြီးအိမ်ဖက်ပြန်လှည့်လိုက်ရာ မီးတွေပင်ထွန်းထားပြီး ထူးထူးခြားခြားထွန်းကျော်နှင့် သူ့ရဘော်ကြီးနှစ်ဦးစံရာအဖီလေးမှာပင်မီးရောင်မြင်နေရသည်။

ညနေစာစားချိန်မှာတော့ ထမင်းဝိုင်းကတိတ်ဆိတ်နေသည်။ ထွန်းကျော် ကသူစားချင်သည့်အချိန်မှာမှလာစားတတ်သူမို့ အရင်ကထဲက ဝါဝါနှင့်ဒေါ်ကလေးမနှစ်ယောက်ထည်းစားနေကျဖြစ်သည်။ ခုတော့တစ်ယောက်ထဲစားနေသော ထမင်းဝိုင်းပမာပင်၊ စားလို့လည်းသိပ်မဝင်ကြ၊ အတော်ကြီးကြာပြီးမှဒေါ်ကလေးမကစကားစသည်။
'ကျောင်းဖွင့်ဖို့ လိုသေးတယ်ဆိုရင်တစ်ပတ်လောက်ဖြစ်ဖြစ်ထပ်နေပါဦးလား သမီးရယ်'
'အခြေအနေအရပေါ့အမေရယ်'
ဝါဝါ သည်မျှသာပြန်ပြောနိုင်သည်။
'နောက်အပတ်လောက်မှဆိုရင် ဒီမှာသားကို ထားခဲ့ပြီးအမေ ဟိုအထိလိုက်ပို့ပေးမယ်၊ သမီး နေသားကျလောက်မှပြန်လာမယ် စိတ်ကူးထားတယ်၊ ဟိုကောင့် ကိုတောင်မပြော ရသေးဘူး၊ ဒါပေမယ့်သူလည်းသဘောတူမှာပါ'
ဒေါ်ကလေးမ၏ စေတနာစကားကြောင့် ဝါဝါရင်ထဲနှင့်သွားရသည်။ ဝါဝါလည်းနေချင်ပါသည်။ ဖြစ်နိုင်လျှင် ဒေါ်ကလေးမ ပြောဖူးသလို ဒီမှာကကျောင်းမှာပဲ ဆရာမလုပ်ပြီးနေချင်ပါသည်။ ခက်နေရသည်ကထွန်းကျော်။ ..
သူ့ကိုဘယ်လိုနေရာမှာထားပြီး ဆုံးဖြတ်ချက်ချရမည်ဆိုသည်ကို ခုတိုင်ဝါဝါစိတ်ထဲမှာမရေရာသေးပါ။ အကယ်၍ သွားတော့မည် ဆိုလျှင် ပြတ်ပြတ်သားသားအခြေအနေဖြင့်သာ ခွါချင်သည်။ ဝါဝါအတွေးထဲမှာနှစ်နေသောကြောင့် စကားပြန်မပြောခြင်းကို ဒေါ်ကလေးမကဘယ်လိုထင်သွားသည်မသိ၊ သူမပါငြိမ်သက်သွားသည်ကို ဝါဝါသတိပြုလိုက်မိသည်။
'ကဲပါအမေရယ်၊ဒီကြားထဲမှာအချိန်တွေရှိပါသေးတယ်၊ သမီးလည်းစဉ်းစားနေပါတယ်'
'အမေ ကိုငဲ့ပြီးတော့ မနေချင်ပဲနေရတာမျိုးတော့မလုပ်ပါနဲ့၊ ပြောသာပြောရတယ်၊ အဲဒီဘက်ကသိပ်အေးချမ်းသေးတာ မဟုတ်တော့ စိတ်ဖြာငဲ့ဖြောင့်နဲ့မလွတ်ချင်တာအမှန်ပဲ'
ဒီလိုနှင့်ပဲ တိတိကျကျ အဖြေမရပဲထမင်းစား၍ပြီးသွားကြသည်။
ဘယ်သူမှဟုတ်တိပတ်တိမစားဖြစ်။ ပန်းကန်ခွက်ယောက်တွေဆေးကြောပြီးနောက် ခါတိုင်းညတွေလို စကားစမြည် ပြောတာမျိုးမလုပ်ဖြစ်။ ဝါဝါကို အေးအေးဆေးဆေး နေစေချင်၍လားမသိ ဒေါ်ကလေးမက အိမ်ထဲမှာပဲနေခဲ့သည်။ အိမ်ရှေ့မှာဝါဝါတစ်ယောက်ထဲတွေဝေငေးမောနေမိသည်။
လပြည့်ကျော်ခဲ့ပြီမို့လရောင်ကလည်းထွက်ပေါ်မလာသေး။ ကောင်းကင်ပေါ်ကကြယ်လေးတွေကိုစိတ်မှန်းဖြင့်မျဉ်းကြောင်းတွေ ဆက်ဆွဲကြည့်နေမိသည်။ ကြယ်တွေကအများကြီးမို့ မျဉ်းကြောင်းတွေအများကြီးရသည်။
'ငါ့မှာတော့ ဆက်ဆွဲစရာလမ်းကြောင်းကရှားလိုက်တာ'
ညည်းညည်းလေးပြောပြီးဝါဝါအိမ်ထဲပြန်ဝင်လာခဲ့သည်။
ဒေါ်ကလေးမကဘုရားစင်ရှေ့မှာပုတီးစိတ်နေသည်။ ထို့ကြောင့် နောက်နားလေးမှနေအသာကပ်၍ဘုရားဦးချလိုက်ပြီး ဝါဝါ အိပ်ခန်းထဲဝင်လာခဲ့သည်။ အိပ်မပျော်မှာသေချာသောညတစ်ည အတွက်အိပ်ရာသည်အမိပွယ်မရှိဟု ဝါဝါစိတ်ထဲမှာ ခံစားရသည်။
ထင်သည့်အတိုင်းပင် ဝါဝါဘယ်လိုမှအိပ်မပျော်ပါ။ အချိန်ကလည်းစောနေသေးသည့်အတွက်အတွေးကိုလွှင့်ထားပြီး ရောက်ချင်ရာရောက် လိုက်မျောနေမိသည်။
မိမိ၏ပြဿနာတွင်အပိုင်းနှစ်ပိုင်းရှိသည်ဟုဝါဝါယူဆသည်။
ဒေါ်ကလေးမ ပြောသောစကားများအရဆိုပါလျှင် သူမသွားရမည့်ဒေသကမသွားချင်စရာဖြစ်နေသည်။
ရိုးသားသူဖြစ်သောကြောင့် ဝါဝါကိုမသွားစေလိုသောကြောင့်ချဲ့ပြောခြင်းမဟုတ်ဟုယုံကြည်သည်။
အကယ်၍ ဆက်မသွားတော့ဟုဆုံးဖြတ်လျှင်ဘာဆက်လုပ်ရမည်နည်း၊ဒီမှာပဲနေရမလား၊ ဒါမှမဟုတ် အလုပ်ကိုစွန့်လွှတ်ပြီး လာလမ်းကိုပြန်၊ ... ဒီနှစ်ခုသာရှိသည်။
နောက်ဆုံးဝါဝါစိတ်ဒုန်းဒုန်းချလိုက်သည်။ .. တာဝန်ကျသောရွာကိုဆက်မသွားတော့၊ နယ်မြေကမအေးချမ်းသည်အပြင် ထိုနေရာတွင် သူမကိုကူညီမည့်ဒေါ်ကလေးမနောက်တစ်ယောက်ကိုတွေ့ရဖို့ဆိုတာကလည်း မလွယ်ကူနိုင်ပါ။ ဒါဆိုလျှင် ဒီမှာဆက်နေဖို့ မနေဖို့စဉ်းစားရတော့မည်။
'ဟင်း သူကတော့ အခုလောက်ဆိုသိုးနေအောင်အိပ်နေပြီပေါ့'
ထွန်းကျော်အကြောင်းစဉ်းစားမိတော့ဝါဝါ စိတ်မှာငြိုငြိုညင်ညင်တွေးမိသည်။ အကယ်၍သာထွန်းကျော်နှင့်ဝါဝါကြားတွင် ထူးခြားသောဖြစ်ရပ်များမရှိခဲ့ပါလျှင် ဝါဝါ ဒေါ်ကလေးမ၏မေတ္တာရိပ်မှာဆက်နေဖို့ပျော်ရွှင်စွာဆုံးဖြတ်ပြီးဖြစ်ပေလိမ့်မည်။
'အားလုံးသူ့အပြစ်တွေပဲ'
ငုတ်လျှိုးနေခဲ့သောဒေါ်သတွေပြန်ပေါ်လာချိန်မှာတော့ဝါဝါအိပ်ရာပေါ်ထိုင်လိုက်မိသည်။
ခုနစ်စိတ်များနေသောကြောင့်သတိမပြုမိသောနေ့အပူက ဒေါ်သနှင့်ပေါင်းမိသောအခါချွေးတွေတဖြိုင်ဖြိုင် ကျလာစေသည်။ မနေနိုင်သည့်အဆုံး မဖွင့်ဖြစ်ခဲ့သည်မှာကြာပြီဖြစ်သောပြတင်းပေါက်လေးကိုထဖွင့်လိုက်မိတော့သည်။ အပြင်မှာ

နောက်ကျလရောင်က ပျံလေးလင်းနေသည်။ ထွန်းကျော် များရောက်နေသေးသလားရှာကြည့်မိတော့မတွေ့ရ။ တံခါးပိတ်ထား ခဲ့သည့်အရင်ရက်တွေက ကြားရတတ်သည့်ခြေသံရှင်လက်လျှော့သွားပြီလေလားမသိ။
ထိုအကြောင်းကိုတွေးမိချိန်တွင် ထူးထူးဆန်းဆန်းစိတ်ကူး တစ်ခုခေါင်းထဲဝင်လာသည်။ ထွန်းကျော်ဘာလုပ်နေသည်ဆိုတာကို သွားကြည့်ချင်လာ၏။

‘အပြင်ကနေအသာလေးသွားကြည့်ရင်သူမသိနိုင်ပါဘူး’

ဝါဝါ ဒေါ်ကလေးမအခန်းဖက်ဆီကိုနားစွင့်လိုက်တော့အသက်ရှူသံမှန်မှန်ကြားရသည်။ အိပ်မောကျနေလောက်ပေပြီ။
သေချာအောင်ခဏငြိမ်နေလိုက်ပြီးမှ အခန်းထဲကခြေဖျော့နင်းပြီးထွက်လာခဲ့သည်။
နောက်ဖေးတံခါးကို အသံမမြည်အောင်ကြိတ်ဖွင့်လိုက်ပြီးတံခါးဝမှာခနရပ်နေလိုက်ပြီး ဘာမှထူးခြားသောအသံ မကြားရမှ
နောက်ဖေးဘက်ကပတ်ပြီးထွန်းကျော်အိပ်သောအဖီလေးဆီတစ်လှမ်းချင်းတိတ်ဆိတ်စွာကပ်သွားသည်။
ထရံကြားမှမီးရောင်လေးတွေတွေ့ရသည်။ ထွန်းကျော်မအိပ်သေးဟုထင်ရသောကြောင့် ဝါဝါတွေဝေသွားသည်။
နောက်မှစိတ်ကူးရပြီးချောင်းကြည့်လိုရလိုရည်း မီးရောင်ထွက်နေသော ထရံပေါက်ကလေးတွေနားတိုးကပ်ပြီးအတွင်းသို့
ချောင်းကြည့်လိုက်သည်။
ထွန်းကျော်ထိုင်နေသည်ကို မီးအိမ်အလင်းရောင်အောက်တွင်တွေ့ရသည်။ ကျောဘက်မှမြင်ရခြင်းဖြင့်သောကြောင့်
ဘာလုပ်နေမှန်းတော့မမြင်ရ။ ဝါဝါအမှတ်တမဲ့နှင့်ပင် အဝင်ပေါက်ဆီသို့တရွေ့ရွေ့တိုးကပ်သွားမိသည်။ အပေါက်ဝမှ
အသာလေးခေါင်းပြုပြီးချောင်းကြည့်လိုက်ရာ သူ့အိပ်ရာခင်းထားသော ကွပ်ပျစ်ပေါ်မှာခြေတွဲလဲချထိုင်ပြီး တစ်ဖက်နံရံကို
ငေးနေသည်ကိုတွေ့လိုက်ရည်။ ဝါဝါနှင့်ဘေးတိုက်ဖြစ်နေသည့်အပြင် သူ့အတွေးထဲမှာသူနစ်နေပုံရသောကြောင့် ဝါဝါ
ရောက်နေသည်ကိုသိပုံမရပါ။ ဝါဝါ လည်းငြိမ်ငြိမ်လေးဆက်ရပ်နေမိသည်။
ထိုအခိုက်မှာပင် နွားတစ်ကောင်ကမြေပေါ်မှာဝပ်၍စားမြို့ပြန်နေရာမှရုတ်တရက်ထရပ်လိုက်သည်။ နောက်တစ်ကောင်က
ထမရပ်သော်လည်းအပေါက်ဘက်ကိုခေါင်းလှည့်ကြည့်သည်။ ဝါဝါလန့်ပြီးကြက်သေသေနေစဉ်မှာပင် ထွန်းကျော်က
ထလိုက်ပြီးအပေါက်ဝသို့ရောက်လာသည်။ ဝါဝါပြေးချိန်မရလိုက်ပါ။ ...

‘ဟင် ဆရာမ’

ဘာပြောရမှန်းမသိသလိုဘာဆက်လုပ်ရမှန်းလည်းမသိတော့သောကြောင့် ဝါဝါခြေစုံရပ်နေမိသည်။

‘ကားကိစ္စသိချင်လို့လား’

ခေါင်းကိုသာ ဝါဝါခါမိသည်။ ပါးစပ်ကဘာစကားမှထွက်မလာပါ။
ထို့ကြောင့်ထွန်းကျော်လည်းငြိမ်ပြီးရပ်နေ၏။ ဝါဝါ ထွန်းကျော်ကိုမော့ကြည့်လိုက်မိစဉ် မျက်တောင်မခတ်စိုက်ကြည့်နေသော
မျက်လုံးများနှင့်တိုးမိသောကြောင့် ကပျာကယာမျက်လွှာချလိုက်ရသည်။ စကားတစ်လုံးမှမပြောမိကြပဲနှစ်ယောက်သား
အချိန်အတော်ကြာအောင်ဒီအတိုင်းရပ်နေမိသည်။ ရပ်နေရင်းပင်ဝါဝါအားအင်တွေတဖြည်းဖြည်း ယုတ်လျော့လာသလို
ခံစားရသည်။ ဒူးတွေကမခိုင်ချင်တော့၊ယိုင်ချင်သလိုလိုဖြစ်လာသဖြင့်စိတ်ကိုတင်းလိုက်ပြီး ဒီနေရာကခွာဖို့ခြေလှမ်းပြင်
လိုက်သည်။ သို့သော်လည်းခြေကိုလှမ်းချိန်မရလိုက် ထွန်းကျော်လက်တစ်ဖက်ကဝါဝါလက်မောင်းလေးတစ်ဖက်ကို
လှမ်းဆွဲလိုက်သောကြောင့်ပင်။ ဝါဝါမရုန်းမိ။ .. ခေါင်းကိုမော့လိုက်ပြီးသူမကိုစိုက်ကြည့်နေသောထွန်းကျော်၏မျက်လုံးများကို
တည့်တည့်ပြန်စိုက်ကြည့်နေမိသည်။

ထွန်းကျော်ကကျန်လက်တစ်ဖက်ဖြင့်နောက်လက်မောင်းတစ်ဖက်ကိုပါလှမ်းကိုင်လိုက်ပြီးသူ့ဘက်ကိုဆွဲယူလိုက်ချိန်မှာ
ဝါဝါကိုယ်လုံးလေးက အလိုက်သင့်ပါသွားသည်။ ယိုင်ကျလာသောဝါဝါကို ထွန်းကျော်ကအသာအယာဆီးဖက်လိုက်သည်။

‘အထဲမှာထိုင်ရအောင်နော်’

ထွန်းကျော်လည်ချောင်းထဲမှချောက်ကပ်စွာထွက်လာသောအသံကတိုးလည်းအလွန်တိုးသည်။
သို့သော်ဝါဝါကောင်းကောင်းကြားပါသည်။
ဘာမှပြန်မပြောမိဘဲထွန်းကျော်ခေါ်ရာနောက်ကိုဝါဝါအရပ်ကလေးတစ်ရပ်လိုပါသွားသည်။ ကောက်ရိုးတွေခင်းထားသောအိပ်
ရာဘေးကိုရောက်ချိန်မှာတော့ထွန်းကျော်ကဝါဝါကိုတင်းကျပ်စွာဖက်လိုက်သည်။
အသက်ကိုမနည်းရှူရလောက်အောင်တင်းကျပ်နေသော်လည်းဝါဝါမရုန်းမိပါ။

‘ကျွန်တော် ကျွန်တော်၊ ... ဆရာမတကယ်သွားတော့မှာလား ဟင်’

‘ကျွန်မဘာလုပ်ရမှာလဲ’

ဝါဝါ နှုတ်ကပထမဆုံးထွက်လာသောစကားသံ၊ ဝါဝါကိုယ် တိုင်ပင်သူမအသံကိုအဝေးကြီးမှကြားလိုက်ရသလိုထင်မိသည်။
အခြားတစ်ယောက်က အဝေးမှလှမ်းပြောလိုက်သကဲ့သို့ပင်။

‘ဟင် ဘာပြောတာလဲဟင်’

ထွန်းကျော်ကလည်း ဘာမှမကြားလိုက်သလိုပြန်မေးသည်။

‘ကျွန်မ ဘာလုပ်ရမှာလဲ လို့’

ဒီတစ်ခါပြောလိုက်သောစကားကတော့ နားထဲမှာဟိန်းသွားသည်။ ထွန်းကျော်လည်းဒီလိုပဲထင်သည်။

ဝါဝါ မျက်နှာ အနံ့တရံရှုံ့နုနမ်းရင်း

‘မသွားပါနဲ့ မသွားပါနဲ့’ ဟု အရူးတစ်ယောက်လိုတတွတ်တွတ်ပြောတော့သည်။

ထိုအနမ်းများကြောင့်ဝါဝါရင်တွေဖို့ပြီးမောလာသည်။

ကတုန်ကရင်ဖြင့်ရုန်းထွက်ရန်ကြိုးစားလိုက်မိရာ ထွန်းကျော် ဟန်ချက်ပျက်ပြီးအိပ်ရာပေါ်ဖင်ထိုင်ကျသွားသည်။

သို့သော်လည်းသူ၏ မြဲမြံလှသောလက်များအတွင်းက ဝါဝါလွတ်ထွက်မသွားပါ။

သူမကိုယ်လုံးလေးကထွန်းကျော်၏ပေါင်များကြားတွင် ညပ်နေသည်။ သူကခါးကလေးကိုပွေ့ဆွဲယူလိုက်သောအခါ ဝါဝါကော့ကော့လေး ပါသွားသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ငုံ့လိုက်သောဝါဝါ နုတ်ခမ်းများနှင့်မော့လိုက်သော ထွန်းကျော်နုတ်ခမ်းတို့ လမ်းမှာဆုံမိသွားသည်။ နုတ်ခမ်းနုနုလေးကို ထွန်းကျော်က အားရပါးရစုပ်ယူလိုက်သည့်အခါဝါဝါမျက်လုံးလေးများမေးစင်းကျသွားသည်။

ပြင်းထန်သောရှည်လျားသောအနမ်း။ .....

ဝါဝါလည်း သူ့အနမ်းကိုတဖြည်းဖြည်းနှင့်တုန်ပြန်လာမိသည်။ အချိန်တွေဘယ်လောက်ကြာသွားပြီကိုနှစ်ယောက်လုံးမေ့လျော့ သွားလောက်အောင် အနမ်းကကြာသည်။ ဝါဝါလက်ကလေးများကထွန်းကျော်လည်ပင်းကို သိုင်းဖက်ထားမိချိန်တွင် ထွန်းကျော်လက်များကဝါဝါတင်သားတွေကိုအားရပါးရဖိပွတ်ချေနေသည်။ နောက်တော့နုတ်ခမ်းချင်းမခွာပဲ ဝါဝါကို သူ့ဘေးမှာဆွဲထိုင်စေလိုက်သည်။ ထို့နောက်လက်တစ်ဖက်ဖြင့်ကျောကိုသိုင်းဖက်ထားလိုက်ရင်းကျန်တစ်ဖက်ဖြင့် ဝါဝါပေါင်တွေကိုဆုပ်ချေနေ၏။ ထိုမှနေတစ်ဆင့်လက်က ပေါင်ကြားထဲသို့တိုးဝင်လာသည်။ ဝါဝါအငိုက်မိသွား၏။ ပေါင်ကြားထဲဝင်လာသော ထွန်းကျော်လက်ကိုအတင်းဆွဲဖယ်ဖို့ကြိုးစားပါသော်လည်းအားချင်းက မမျှ။

ရုန်းရင်းကန်ရင်းအနမ်းကရပ်သွားပြီးသည့်နောက်တွင်တော့ ဝါဝါ ထွန်းကျော်ပခုံးပေါ်မှာခေါင်းကလေးမှောက်ချလိုက်ရသည်။ သည်လိုမနေလိုလည်းမရတော့။ ထွန်းကျော်လက်ချောင်းလေးများကြောင့်သူမတကိုယ်လုံးသိမ့်သိမ့်တုန်နေရပေပြီ။ နောက်ကနေ ကျော်ဖက်ထားသောထွန်းကျော်၏လက်က ဝါဝါရင်သားများကိုတဖြည်းဖြည်းချင်းပွတ်သပ်ဆုပ်နယ်လာသည်ကိုလည်း မတွန်းလှန်နိုင် တော့ပါ။

ထွန်းကျော်ကသူမဝတ်ထားသော တီရှပ်လေးကိုမတင်လိုက်သည်ကိုငှင်းအတွင်းကဘာရာစီယာချိတ်ကလေးကိုဖြုတ်လိုက်သည် ကိုငှင်း သိနေလျက်နှင့်မသိသလိုဖြစ်နေသည်။ ထို့ကြောင့်ထွန်းကျော်ကအိပ်ရာပေါ်သို့ ဝါဝါကို လှဲချလိုက်သောအခါ အလိုက်သင့်လေးလဲကျသွားပြီး ရင်သားတွေကို ကလေးနို့စို့သလိုစို့ရင်းတစ်ခါတစ်ခါအာခေါင်ထဲအထိရောက်အောင် တအားစုပ်ယူလိုက်သည့်အချိန်များတွင် အိပ်ရာခင်းအဝတ်စကိုအတင်းဆွဲလိမ်ထားရုံသာ တတ်နိုင်တော့သည်။ အောက်ပိုင်းမှာအလုပ်များနေသောထွန်းကျော်လက်က သူမထမိန်လေးကိုဘယ်အချိန်မှာဖြည့်ချလိုက်သည်ကိုပင် မသိလိုက်ပါ။ မြေပေါ်သို့ပင်ကျသွားလေပြီ။

ထွန်းကျော်က ကွပ်ပျစ်ဘေးမှာ မတ်တပ်ထရပ်လိုက်ပြီးပုဆိုးကိုချွတ်လိုက်သည်။ မြေတစ်ဖက်ကိုအပေါ်လှမ်းတက်လိုက်ပြီးမှ တုန်ကန်ရပ်သွားပြီးဝါဝါကိုကြည့်သည်။ ပါးစပ်ကဘာမှဖွင့်မပြောသော်လည်းထိုအကြည့်ကိုဝါဝါနားလည်လိုက်သည်။ ဝါဝါမျက်လုံးများကိုမှိတ်လိုက်သည်။

ခဏကြာသည်အထိထွန်းကျော်ကရှေ့တိုးမလာသောကြောင့်မျက်လုံးပြန်ဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ အပေါက်ဝဆီသွားနေသော ထွန်းကျော်ကိုမြင်လိုက်ရသည်။ ဝါဝါနားမလည်နိုင်စွာဖြင့်လက်ထောက်ပြီးထထိုင်လိုက်မိသည်။ ထွန်းကျော်ကနံရံတစ်ဖက်မှာမှီထောင်ထားသော ဝါးကပ်တစ်ခုကိုမပြီးအပေါက်ကိုပိတ်လိုက်ပြီးပြန်လှည့်လာသည်။ ဘာကြောင့်ရယ်မသိ .. သူမဖက်ဆီလျောက်လာနေသော ထွန်းကျော်ကိုမီးအိမ်လေးအလင်းအောက်မှာသေသေချာချာစိုက်ကြည့်နေမိသည်။ ထွန်းကျော်၏ခါးဆီမှာပါးပျဉ်း ထောင်နေသောမြွေကြီးတစ်ကောင်ကို မြင်မိချိန်မှာတော့ပါးစပ်ကလေးအဟောင်းသားဖြစ်သွားသည်။ ထိုမြွေက မြွေဟောက်လိုပါးပျဉ်းထောင်တတ်ရုံသာမဟုတ်။ စပါးကြီးမြွေလိုလဲညှို့နိုင်စွမ်းရှိသည်။ တကိုယ်လုံးက သွေးတွေက ကပြောင်းကပြန် စီးချင်သလိုစီးနေကြသော်လည်းလူကတော့မလှုပ်နိုင်တော့။ ထွန်းကျော်ခြေလှမ်းများကမနေ့မမြန် မှန်မှန်ပင် ဖြစ်သော်လည်း ဝါဝါမျက်လုံးများထဲမှာတော့ ရုပ်ရှင်အနွေးပြကွက်ကိုကြည့်နေရသလိုမြင်ရသည်။

ထွန်းကျော်သူမဘေးမှာဝင်ထိုင်လိုက်ပြီးမြေတစ်ဖက်ကိုထရပ်ဆီတွန်းလိုက်ချိန်မှာတော့ဝါဝါသူ့ပခုံးပေါ်မှာမျက်နှာကိုငှက်ထား လိုက်မိသည်။ ဝါဝါကိုဖက်ထားရင်းမှအိပ်ရာပေါ်သို့ ထွန်းကျော်ကအသာအယာလှဲချလိုက်သည်။ ဝါဝါရင်တွေတခိုင်းခိုင်းခုန်နေသည်။ ဘာတွေဖြစ်တော့မယ်မှန်းသိနေပါလျက်နှင့် ရင်မောရခြင်းပါ။ သူမဘေးတစ်ဖက်တစ်ချက်စီမှာ ထောက်ထားသော ထွန်းကျော် လက်များကိုဆုပ်ကိုင်ရင်းတစ်ခုတရာကိုစောင့်မျှော်နေမိသည်။ ဒီနောက်မှာတော့ ဝါဝါလက်ချောင်းလေးများ၏ ဆုပ်ကိုင်မှုကပို၍ပို၍ တင်းကျပ်လာပြီး လက်သည်းများက ထွန်းကျော် ၏ လက်မောင်းသားများထဲ စိုက်ဝင်သွားတော့သည်။

‘အင့်’

ဝါဝါတိုးတိုးလေးညည်းလိုက်မိရင်းခုနစ်က လာမကြည့်ခဲ့မိရင်ကောင်းသားဟုနောင်တရနေမိသည်။ သို့သော်လည်းဒီနောင်တ က ခဏလေးသာ၊ ....

ကောက်ရိုးထူထူခင်းထားသည့်ကြားမှပင်အောက်ကဝါးကြမ်းခင်းကထွန်းကျော်လက်ချက်ဖြင့်တကျိကျိမြည်သည်။ ဝါဝါလည်း ထရပ်တစ်ချပ်သာခြားသောတစ်ဘက်မှာ ဒေါ်ကလေးမရှိနေသည့်အတွက်ရင်ထဲကတလိမ့်လိမ့်ဝေဒနာကိုသက်ပြင်းတွေသာ တွင်တွင်ချပြီးဖြေဖျောက်နေရသည်။ လေဝင်ရာအပေါက်ကို ပိတ်ထားသဖြင့် ထွန်းကျော်တစ်ကိုယ်လုံးမှာချွေးတွေက ချက်ချင်းဆိုသလို ရွှဲတက်လာသည်။ ထို့ကြောင့်ထွန်းကျော်ကသူမဝတ်ထားသော စွပ်ကျယ်အင်္ကျီကိုဆွဲချွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ဝါဝါအလှည့် ... ဝါဝါရင်ဘတ်ပေါ်တွင်လိပ်တက်နေသောတီရှပ်ကလေးကချွေးတွေဖြင့်ရွှဲရွှဲစိုပြီးကပ်နေသည့်အတွက် ခက်ခက်ခဲခဲချွတ်ယူရသည်။ နောက်ဆုံးနှစ်ယောက်လုံးကိုယ်ပေါ်မှာဘာမှမရှိတော့ချိန်မှာစိတ်တွေက ပိုမိုလွတ်လပ်ပြင်းထန် လာကြသည်။ အရင်နေတွေလိုမဟုတ်ပဲ နှစ်ဦးသဘောတူ သွားဖြစ်သည့်လမ်းဖြစ်နေ၍လားမသိ၊ ခရီးက ပိုတွင်သည်။

